

List z 22. augusta 2013

Duchovný život

Drahé sestry!

Milosť nášho Pána Ježiša Krista nech je vždy s nami!

Skôr ako zajtra spolu so sestrou Madeline Hara odcestujem do Vietnamu, chcem sa s vami aspoň niekoľkými riadkami podeliť o posledné správy, ktoré som dostala z Egypta a zo Sýrie.

Informácie o týchto dvoch krajinách zmietaných násilím vám isto spôsobujú hlboký zármutok a nepochybujem o tom, že si kladiete otázku: *„Ako sa majú naše sestry, sú v bezpečí a môžu pokračovať v službe?“*

Sestra Mária-Madeleine Boustany, vizitátorka provincie Blízky Východ, ktorá býva v Bejrúte - v Libanone, je v častom kontakte so sestrami zo Sýrie i z Egypta. Pred niekoľkými týždňami navštívila obe krajiny, aby sa so sestrami porozprávala, usmernila ich a povzbudila. Pravidelne nás informuje o vývoji situácie a celú Spoločnosť prosí o modlitby.

Niekoľko informácií:

V **Egypte**, kde je Spoločnosť prítomná od roku 1805, je 38 sestier v 9 miestnych komunitách. Tri z nich sú v severnej časti **Alexandrie**, jedna v **Port-Saïd** pozdĺž Suezského prieplyvu, dve

v **Káhire** a tri na juhu: v **Sedfe**, v **Koussiehu** a v **Manchiehu** (horný Egypt). Majú veľa diel... vyučovanie od materskej školy až po strednú školu, zdravotnícke a sociálne zariadenia, spoločenstvá mládeže, službu postihnutým ľuďom, pomoc utečencom, podomovú službu, katechézu...

Nedávne politické prevraty zasiahli aj naše sestry na severe (v Alexandrii, Káhire a Port-Saïde), podobne ako i sestry v hornom Egypte. Z domu radšej nevychádzajú a s mládežou sa stretávajú tiež v dome. Nevedia, či sa školský rok bude môcť začať 21. septembra ako bolo v pláne. Niektoré letné aktivity s deťmi a dospelými museli zrušiť, aby ich nevystavili nebezpečenstvu. Sestry mi napísali, že mnohí moslimskí susedia ich strážili, ale že kresťania vo všeobecnosti sú terčom násilia a mnohé kostoly boli vypálené.

Do **Sýrie** prišli sestry v roku 1854. Teraz je ich tam 12 a slúžia v dvoch komunitách v **Damasku**. Pred rokom sa museli stiahnuť z **Tall Arbouche**, pretože v tejto oblasti bolo príliš veľa násilia a kresťania odtiaľ odišli.

Ranení z rôznych kútov zaplňajú **Nemocnicu svätého Ľudovíta**, kde sú naše sestry oporou pre personál a kde ich prítomnosť zaručuje neutrálnosť zariadenia. Situácia je však veľmi chýlostivá, niektorí zamestnanci boli prepustení, iní ohrozovaní, no sestry statočne odolávajú a sú šťastné, že môžu ošetrovať chorých a ranených, navštevovať rodiny a pomáhať utečencom. Každé ráno sa sestry spolu s personálom modlia a zverujú deň Bohu.

Výsledky posledných skúšok v **Dome svätého Jozefa** dopadli výborne, rodičia naďalej posielajú svoje deti do školy k sestrám, hoci dopravné prostriedky nie sú celkom bezpečné. Internát je plný študentiek a vincentské spoločenstvá sú o to aktívnejšie, o čo viac ľudí je na pomoc odkázaných (hlavne irackí utečenci) a v nebezpečenstve sa spontánne schádzajú k spoločnej modlitbe.

Prepáčte mi tento príliš schematický opis toho, čo prežívajú naše sestry. Sú statočné a veľmi „silné devy“ ako si to želala svätá

Lujza. Napriek nestabilite, ktorá ich obklopuje, pokračujú v službe a ich medzinárodné komunity sú útočiskom, zdrojom svetla a nádeje pre tých, ktorí ich pozorujú alebo ktorým slúžia.

Nech ich ochraňuje Panna Mária - Kráľovná, ktorej sviatok dnes slávime! A Ježiš, Knieža pokoja, nech im pomáha v každodennom poznávaní vôle nebeského Otca!

Srdcom a modlitbou sme s nimi spojené. V oddanej láske,

Sestra Evelyne FRANC
dcéra kresťanskej lásky

Medzinárodné stretnutie vizitátoriek v r. 2012

**Nerozdelené srdce:
«Pravidlá ako tesná brána»**

Spomedzi tém, ku ktorým sa svätá Lujza neustále vracia, sú „Pravidlá“. Lujza de Marillac ich považovala za veľmi dôležité pre rast Spoločnosti dcér kresťanskej lásky:

«Kiež by ste mali čas zachovať pravidlá, ktorým ste boli z Božieho milosrdenstva verné v hlavnom dome. Myslím, že ste nezabudli na sľub, ktorý povedal ctihodný otec v jednej konferencii, že ak zachováme pravidlá, pravidlá zachovajú nás. Je to dostatočne výrečné, pretože potrebujeme ochranu vo viacerých situáciách. Akú moc máme v rukách! Prosím Pána, aby nám udelil milosť dobre ich využiť» (LdM, Duchovné spisy, L. 592, s. 607).

Svojim sestrám často radí čítať ich, uvažovať o nich, ale predovšetkým žiť ich čo možno najkonkrétnejšie. Aj my musíme byť pozorné na výzvy, ktoré sú v *Konštitúciách a Štatútoch*, ktoré aktualizujú tieto Pravidlá pre nás v súčasnosti.

Sv. Vincent vo svojich konferenciách dobre vyzdvihol hodnotu obsahu Pravidiel.

«Predtým, ako by sme začali čítať pravidlá – poviem vám niečo o tom, ako sa máme celkom odovzdať Bohu, aby sme ich mohli verne zachovávať... Okrem toho každý je povinný zachovávať aj pravidlá

svojho životného povolania, ktoré si vyvolil, aby si zaistil spásu duše. Je isté, že pravidlá vašej Spoločnosti smerujú k vášmu zdokonaleniu a pomáhajú vám zachovávať Božie príkazy. Sú teda od Boha, lebo všetko, čo smeruje k dobrému, pochádza od Boha. Podľa tejto zásady teda, keď zachováate svoje pravidlá, plníte Božiu vôľu. Áno, milé sestry, môžete si byť isté, že ich zachovávaním plníte Božiu vôľu.» (Sv. Vincent de Paul, 70. konferencia, Coste X, s. 106, v slov. s. 76)

Pre sv. Vincenta a sv. Lujzu je dôležité zachovávať pravidlá, sú pre nás Božou vôľou. Na konci našich súčasných Konštitúcií čítame:

«Tieto Konštitúcie ako aj Štatúty, ktoré po nich nasledujú, tvoria vlastné právo Spoločnosti dcér kresťanskej lásky. Všetky sestry ich majú verne zachovávať ako prejav Božej vôle.» (K. 96a).

Konštitúcie neodpovedajú na všetky otázky, ale obsahujú učenie a smernice pre verné prežívanie nášho povolania.

Najskôr si preberieme hodnotu Pravidiel ako „úzkej cesty“ (Mt 7,14), potom prepojíme Pravidlá so žalmami; potom to bude Vincent a Lujza a hodnota Pravidiel a napokon tri body z našich Konštitúcií, ktoré nám hovoria viac o našom nerozdelenom srdci.

I. HODNOTA PRAVIDIEL CHÁPANÝCH AKO „ÚZKA CESTA“

Čo sa týka osôb, ktoré žijú podľa princípov a ustanovených pravidiel, existuje celá terminológia. Niektoré výrazy tohto slovníka sú negatívne, iné pozitívne.

Rôzne osoby a ich rozdielne názory môžu tú istú realitu opísať úplne odlišne. Napr. osoby, ktoré venujú svoj život špecifickému cieľu a majú osobitný štýl života, môžu byť opísané ako osoby s obmedzeným, dokonca zaostalým zmýšľaním, v každom prípade sú ľuďmi s obmedzenými skúsenosťami, majúci svoje predsudky alebo iní

ich opíšu ako ľudí s jasným, rozhodným, logickým zmýšľaním a že sú zaangažovaní.

Sú to dve odlišné perspektívy tej istej reality. V Písme Ježiš hovorí o tesnej bráne a úzkej ceste, ktorou idú tí, ktorí ho nasledujú.

[Ježiš povedal:] «*Vchádzajte tesnou bránou, lebo široká brána a priestranná cesta vedie do zatratenia a mnoho je tých, čo cez ňu vchádzajú. Aká tesná je brána a úzka cesta, čo vedie do života, a málo je tých, čo ju nachádzajú!*» (Mt 7,13-14)

Nasledovaním Ježiša vylučujeme určité kritériá hodnôt, iné sú pre nás otvorené. To nám ponúkajú naše *Spoločné pravidlá* a naše *Konštitúcie*.

Obmedzujeme sa, aby sme mohli žiť rôzne hodnoty.

Pozornosť si vyžaduje obmedzenie celého vejáru možností; sme povolaní koncentrovať našu pozornosť na tento cieľ.

Duch rozhodovania je úzka cesta; rozhodnutia sú jedinečné a osobitné, sú to otázky výberu a riešenia, ako žiť v pravde.

Ježiš chápal, v čom spočíva sloboda: odmietal spútanie určitými tradíciami a pravidlami. Predsa však videl aj hlboký zmysel hodnôt, ktoré sú hodné toho, aby boli žité.

V Starom zákone vidíme, že židovský ľud nepovažoval za ťarchu nariadenia a predpisy Zákona, ktoré mu boli dané. Naopak, tento zákon považoval za dar od Boha, ktorý mu označoval spôsob, ako mal žiť. Izraeliti napísali: «*Veď kdeže je národ taký mocný, ktorý by mal svojich bohov tak blízko, ako je Pán, náš Boh, kedykoľvek k nemu voláme?*» (Dt 4,7). Videli, že zákon je Božím darom. To bol spôsob, akým ich Boh viedol, aby ho nasledovali a stali sa najlepším z národov. Mali účasť na charte Zmluvy: „Budem vaším Bohom a vy budete môj ľud“. Pán im ukázal, ako mali žiť, aby sa stali jeho ľuďom. Poslúchli ho a naďalej tak robili, keď žili podľa zákona, Tóry.

Pravidlá (*Konštitúcie*) nám označujú, ako a k čomu nás Pán volá, ako mu odpovedať celým naším životom. Nemáme sa teda zriecť našej inteligencie a našej vôle, ale akceptovať napredovanie po ceste vernosti nasledovaním Krista, podľa príkladu Zakladateľov. Konštitúcie sa nemajú stať cieľom samým o sebe, dôležité je žiť podľa nich poslušnosť a nechať sa preniknúť ich duchom.

Ježiš sa stretol s touto ťažkosťou u niektorých náboženských predstaviteľov tej doby: kládli dôraz na zákon (pravidlo) a nezachytili jeho ducha. Ježiš im často pripomínal, aby hľadali cieľ predpisov, zvlášť v 5. kapitole Matúšovho evanjelia. Ježiš neprišiel zákon zrušiť, ale naplniť. Vyzdvihol zmysel niektorých prikázaní tým, že ich rozoberal.

Ľud Starého zákona veril, že Boh je stvoriteľ každej bytosti a všetkého. Verili, že je pozorný k potrebám ľudí, miluje ich, nesúdi ich, neúčtuje ich úspechy alebo ich neúspechy.

Naše Pravidlá, Konštitúcie a Štatúty sú orientáciami pre náš život, pomáhajú nám prejsť tesnou bránou, zachovať si nášho ducha a srdce upriamené na Pána, aby sme spoločne rástli k osobnej svätosti a službe našim bratom a sestrám.

Čo sa týka Pravidiel, obraz cesty im dobre zodpovedá, pretože je to cesta, po ktorej treba prejsť. Tak to povedal i Ježiš:

«Keď odídem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja. A cestu, kam idem, poznáte.» Tomáš mu povedal: „Pane, nevieme, kam ideš. Akože môžeme poznať cestu?!“ Ježiš mu odpovedal: „Ja som cesta, pravda a život. Nik nepríde k Otcovi, iba cezo mňa» (Jn 14,3-6).

Nasledovaním Ježiša táto cesta určuje smer, ku ktorému ideme. Naš cieľ spočíva v tom, aby prišlo Božie kráľovstvo na zem.

Na tejto ceste môžeme byť pokúšaní ísť skratkami, chceme dosiahnuť cieľ, pričom môžeme škodiť nášmu štýlu života. Môžeme si vziať príklad z Ježiša, keď je pokúšaný na púšti (Lk 4,1-13). Diabol mu hovorí, že mu dá všetky pozemské kráľovstvá, keď sa mu bude klaňať. Ježiš prišiel medzi nás preto, aby ponúkol Otcovi všetky pozemské kráľovstvá, ale nech sa všetci ľudia môžu slobodne rozhodnúť nasledovať ho, aby neboli k tomu nútení. Ježiš teda nechcel použiť skratku, či okľuku, aby dosiahol svoj cieľ.

Je dobré hľadiet na naše Pravidlá takýmto spôsobom. Pomáhajú nám uchovať si naše srdcia nerozdelené na úzkej ceste, ktorá vedie k Pánovi.

II. PREPOJENIE PRAVIDIEL SO ŽALMAMI

Izraelský ľud si veľmi vážil Zákon. Považoval ho za osobitný dar od Boha, ktorý im ho dal, aby zostali verní. Žalmisti to zvlášť ospevujú. Boh požehnal svoj ľud, Izrael, darom Zákona, ktorým sa živil a nechával sa ním viesť. 1. žalm kladie dôraz na požehnanie veriacich:

*«Ale v zákone Pánovom má záľubu
a o jeho zákone rozjíma dňom i nocou.
Je ako strom zasadený pri vode,
čo prináša ovocie v pravý čas,
a jeho lístie nikdy nevädne;
darí sa mu všetko, čo podniká.» (Ž 1,2-3)*

Žalm 19 (18) ospevuje hodnotu a silu Zákona:

*«Zákon Pánov je dokonalý, osviežuje dušu.
Svedectvo Pánovo je hodnoverné, dáva múdrosť maličkým.
Rozhodnutia Pánove sú správne, potešujú srdce.
Prikázania Pánove sú jasné, osvecujú oči.
Bázeň pred Pánom je úprimná, trvá naveky.*

*Výroky Pánove sú pravdivé a všetky spravodlivé.
Vzácnejšie sú než zlato, než veľký drahokam,
sladšie sú než med, než medové kvapky z plástu.
Tvoj služobník sa v nich vzdeláva;
veď kto ich zachováva, dostane hojnú odmenu.» (Ž 19 (18), 8-12)*

Žalm 19(18) s jeho nádhernou oslavou Zákona je len krátkym úvodom k Žalmu 119 (118). Tento žalm má 176 veršov, každý z nich používa jedno slovo, ktoré znamená „zákon“ a celý žalm oslavuje zázrak a milosť daru prikázaní daného Pánom pre izraelský ľud. Židovský ľud jasne vyjadruje hodnotu daru a Zákona.

V Novom zákone nachádzame potvrdenie Zákona. Napríklad, v Reči na hore Ježiš hovorí: *«Nemyslíte si, že som prišiel zrušiť zákon alebo prorokov: neprišiel som zrušiť, ale naplniť»* (Mt 5,17). To môže kontrastovať s prehlásením sv. Pavla, ktorý povedal: *«litera [zákona] zabíja, Duch oživuje»* (2 Kor 3,6). Tieto dve prehlásenia označujú napätie medzi pravidlami a životom.

Slová Izaiáša zdôrazňujú dôležitosť zmeniť *«naše meče na radlice a naše kopije na kosáky»*. Nie je to pripomenka, že naše Pravidlá môžu byť „dvojsečná zbraň“ schopná buď zraňovať osoby alebo hĺbiť zem, aby tam zapadlo semeno a mohlo rásť? Niektoré osoby môžu používať pravidlá na to, aby zanechali svoju slobodu pri prijímaní rozhodnutia, a to nie je dobré. Iné osoby môžu nepoznať pravidlá a kráčať si po svojej ceste a to nie je lepšie. Naše *Pravidlá* majú byť používané pre cieľ, pre ktorý boli vytvorené: dať usmernenie pre život v zhode s evanjelióvymi hodnotami, aby sme rástli v svätosti.

III. VINCENT A LUJZA A HODNOTA PRAVIDIEL

Naši Zakladatelia dali *Pravidlám* veľkú hodnotu. Lujza často povzbudzovala sestry, aby boli pozorné k ich Pravidlám.

«Urobím, čo budem môcť, aby som vám poslala vaše pravidlá a pošlem vám i jednu sestru, aby vám pomohla rásť v dokonalosti, po ktorej túžite a o ktorú sa už dlho usilujete. Prosím nášho Spasiteľa, aby vás k tomu viedol svojím duchom.» (LdM, *Duchovné spisy*, L. 590, s. 605)

«Chceme sa páčiť len Bohu v presnom zachovávaní jeho svätých prikázaní a evanjeliových rád, pretože nás k tomu povolala Božia dobrota. Na to slúži i presné zachovávanie našich pravidiel, ale robme to radostne a snaživo.» (LdM, *Duchovné spisy*, L. 441, s. 76)

Pravidlá – svätou Lujzou tak starostlivo vypracované a premyslené pre život, aby boli pomôckou pre sestry – sa stali výrazom života dcéry kresťanskej lásky v Kristovi. Sv. Vincent povedal: «Pravidlom dcér kresťanskej lásky je Kristus» (K. 8a) a Lujza hovorí, že: «[Sv. Vincent] je svojím dobrým príkladom výrečným pravidlom v dome.» (LdM, *Duchovné spisy*, L. 365b, s. 417). Múdrost našich Pravidiel nie je teda obsiahnutá v knihe uloženej na regáli, ale v spôsobe, akým ich žijeme. Odrážajú Ježišov život, život našich Zakladateľov a našich sestier vo viere.

IV. TRI DÔLEŽITÉ BODY KONŠTITÚCIÍ, KTORÉ OPISUJÚ NAŠE NEROZDELENÉ SRDCE

Často sa dívame na Sväté písmo ako na knižnicu združujúcu rôzne literárne žánre a učenie. *Konštitúcie a Štatúty* majú tiež niektoré z týchto črt vo svojich kapitolách, z ktorých niektoré sú veľmi špecifické: spôsob voľby generálneho predstaveného, o sľuboch alebo všeobecné zásady správy rozvinuté v ďalších knihách (príručkách

a niektoré texty týkajúce sa života a identity dcéry kresťanskej lásky. Tu ponúkam tri úvahy spomedzi mnohých:

A) PRAVIDLOM DCÉR KREŠŤANSKEJ LÁSKY JE KRISTUS (K. 8a)

To je možno najjednoduchšia a najhlbšia definícia v Konštitúciách a o jej cieľ sa usiluje celá kniha. Tento výraz priťahuje našu pozornosť na Ježiša. V Jánovom evanjeliu Ježiš hovorí:

«Ja som vzkriesenie a život. Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie. A nik, kto žije a verí vo mňa, neumrie naveky.» (Jn 11,23-26). *«Ja som cesta, pravda a život. Nik nepríde k Otcovi, iba cezo mňa.»* (Jn 14,5-6). *«Ja som chlieb života. Kto prichádza ku mne, nikdy nebude hladovať, a kto verí vo mňa, nikdy nebude žízniť.»* (Jn 6,33-35).

Ježiš je vzkriesenie a život, cesta, pravda a život, chlieb života atď. Vy, dcéry kresťanskej lásky, môžete povedať: našimi *Pravidlami* (našimi *Konštitúciami a Štatútmi*) je sám Ježiš. Táto kniha pozýva každú dcéru kresťanskej lásky prijať spôsob Ježišovho života. Sme v zhode s významom Pavlovho učenia: *«Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus»* (Gal 2,20). Nežijeme v zhode s neosobnými zásadami, ale v zhode s Ježišovým životom a jeho duchom a tento spôsob existencie je v krátkosti zhrnutý v textoch našich *Konštitúcií*.

B) „SVOJE OBETOVANIE SA PÁNOVI V SPOLOČNOSTI“ (K. 8c)

«Každá dcéra kresťanskej lásky osobne potvrdzuje svoje obetovanie sa Pánovi v Spoločnosti ročnými sľubmi, ako to definujú Konštitúcie...» (K. 8c).

Každá sestra sa obetuje osobne a úplne Bohu. Konštitúcie a Štatúty definujú povahu tohto obetovania. Obnova tohto obetovania sa Bohu sa koná na sviatok Zvestovania Pána, aby sa každá sestra spojila s „Fiat“ Panny Márie. Mária sa úplne, bezvýhradne a bez námietky obetovala Bohu a celý svoj život plnila Božiu vôľu.

Konštitúcie uvádzajú (často stručne) to, čo Evanjelium učí do hĺbky, podrobne na mnohých miestach. Keď sa slobodne rozhodujeme žiť podľa našich *Pravidiel*, sme priťahovaní k posolstvu a orientáciám Evanjelia.

Evanjelista Lukáš opisuje najviac prikázania: „*Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého svojho srdca, z celej svojej duše, zo všetkých svojich síl a z celej svojej mysle a svojho blízneho ako seba samého!*“ (Lk 10,27). Každá dcéra kresťanskej lásky má obetovať Bohu všetko, čím je. Ale evanjelisti podčiarkujú ťažkosť úplne sa obetovať, napr. bohatý mladík nemôže všetko zanechať a nasledovať Ježiša (Mt 19, 16-22), Nikodém prichádza za Ježišom v noci (Jn 3, 2), pretože sa bojí, že ho uvidia s ním; ďalej je tu rozhovor Ježiša s tými, ktorí ho chcú nasledovať:

«*Ako šli po ceste, ktosi mu povedal: „Pôjdem za tebou všade, kam pôjdeš.“ Ježiš mu odvetil: „Líšky majú svoje skrýše a nebeské vtáky hniezda, ale Syn človeka nemá kde hlavu skloniť.“ Inému vravel: „Poď za mnou!“ On odpovedal: „Pane, dovoľ mi najprv odísť a pochovať si otca.“ Ale Ježiš mu povedal: „Nechaj, nech si mŕtvi pochovávajú mŕtvych. Ty choď a zvestuj Božie kráľovstvo!“ Aj iný hovoril: „Pane, pôjdem za tebou, ale najprv mi dovoľ rozlúčiť sa s rodinou.“ Ježiš mu povedal: „Kto položí ruku na pluh a obzerá sa späť, nie je súci pre Božie kráľovstvo.“» (Lk 9,57-62)*

Dcéry kresťanskej lásky sa obetujú «úplne» a «v komunite». Táto veta *Konštitúcií* uvádza, že radikálne nasledovanie Ježiša sa deje v Spoločnosti. Prísľub nespočíva v nasledovaní Pána nezávisle, ale ako členka jedného spoločenstva zasvätených osôb. Spoločne žijeme naše obetovanie sa Bohu.

Môžeme sa odvolať na úryvok o poslaní učeníkov do misie po dvoch (Mk 6,7) a na úryvok o Ježišovom prísľube, že bude prítomný tam, «*kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene...*» (Mt 18,20).

C) NACHÁDZAŤ KRISTA V SRDCI A V ŽIVOTE CHUDOBNÝCH (K. 10a)

«*Sestry kontemplujú a nachádzajú Krista v srdci a v živote chudobných, kde stále pôsobí jeho milosť, aby ich posväcovala a zachraňovala.*» (K. 10a).

Nemôžeme hovoriť o identite dcér kresťanskej lásky alebo ich charizme bez toho, aby sme nespomenuli službu chudobným a zraniteľným ľuďom. Kristova prítomnosť v osobe chudobných, v tých, ktorí trpia alebo sú prenasledovaní, je nám zvlášť priblížená v Matúšovom evanjeliu o poslednom súde (Mt 25, 31-46) alebo v úryvku o obrátení sv. Pavla (Sk 9,1-19).

Na cintoríne Mária Magdaléna nachádza Krista v osobe záhradníka; na ceste do Emauz učeníci ho nachádzajú v spolupútnikovi; apoštoli, ktorí pri jazere išli loviť, ho spoznali v cudzincovi. Vo všetkých týchto neočakávaných osobách stretávajú členovia prvej cirkvi Krista a prijímajú jeho rady. Naše *Konštitúcie* nás pozývajú, aby sme ho nachádzali a kontemplovali v srdci a živote chudobných. V tomto pozvaní je i pozvanie otvoriť oči, uši a srdce. Poučenia z týchto udalostí nie sú vždy evidentné, ale pochádzajú z kontemplácie a meditácie.

Hoci nie som milovník televízie, predsa ma zaujalo vysielanie v USA nazvané «Jana z Arkádie». Arkádia je časť mesta v New Yorku, ale nadpis sa spája s mladou Francúzku Jankou z Arku, ktorú viedol Boh. V tomto dramatickom vysielaní Janka sa viackrát stretáva s Bohom počas dňa. Boh sa jej zjavuje pod rôznymi črtami, raz ako mladé dievča, raz ako starček, inokedy ako obchodník alebo žobrák. Môže byť Afričan, Juhoameričan alebo Anglosas. Stretnutie je zakaždým vážne a Boh vždy pozýva Janku, aby sa pýtala seba alebo sa poučila zo stretnutia. Podľa mňa bol tento program zaujímavý, pretože vnukol viaceré možnosti stretnutia sa s Bohom počas dňa a rôzne poučenia, ktoré z toho vyplývajú.

To sa nám stáva každý deň, a zvlášť s chudobnými. Konštitúcie vyjadrujú vašu identitu dcér kresťanskej lásky, konkretizujú evanjelium na každý deň a usmerňujú váš spôsob života sľubov. Vyžadujú si stálu úvahu a retrospektívu /spätnú väzbu/. Svätý Vincent a svätá Lujza neustále povzbudzovali sestry, aby boli pozorné k Pravidlám.

Z Á V E R

Mnohé citáty zo Svätého písma, spisov Zakladateľov, cirkevných dokumentov tvorili vážny podklad pri tvorbe textov vašich Konštitúcií. Keď držíte v rukách *Konštitúcie*, máte v nich «srdce a ducha Zakladateľov», ktorí vás povzbudzujú, aby ste si vykonali vážne spytovanie svedomia z vášho života.

Okrem právnických textov všetko, čo vyjadruje povolanie dcéry kresťanskej lásky, môže rozospievať vašu dušu. Ako to sestra Evelyne a Otec Maloney napísali v úvodnom liste vydania Konštitúcií v roku 2004, cieľom *Konštitúcií* je oslobodzovať nás, slúžia nám za krídla, aby sme mohli letieť k Bohu, letieť k chudobným a letieť spoločne (porov. s. 10).

Zreteľnosť a sila Konštitúcií sú trezorom pre nerozdelené srdce, ktoré sa usiluje obetovať sa Pánovi pre službu chudobným. Máme možnosť kráčať po úzkej ceste, ktorá vedie k Pánovi z lásky, cez službu a k svätosti. Pozývam vás, aby ste prijali svoje Konštitúcie ako spoločníka na ceste. Myslite na dar, ktoré predstavujú pre vás a pre Spoločnosť. Nechajte, aby vás Duch Svätý viedol, a tak aby ste mohli vidieť, ako vaše Konštitúcie môžu dať tú najlepšiu vážnosť vášmu povolaniu a vašej charizme.

Sv. Lujza povedala sestrám o Pravidlách: «*Vidíte, akú veľkú moc máme v našich rukách. Prosím nášho Spasiteľa, aby nám udelil milosť dobre ich používať.*» (LdM, *Duchovné spisy*, L. 592, s. 607)

P. Patrick Griffin, CM, *gen. direktor*

Materský dom

Formácia pre členov pastoračného tímu
pri Kaplnke P. Márie zázračnej medaily

S

Súčasný výzvy

Cirkev postavená pred riziká ohrozujúce dnešnú rodinu

Poznámky zachytené počas prednášky, preto sme ponechali hovorový štýl.

Som kňazom už tridsať rokov, bol som správcom farnosti, mal som na starosti laické hnutia a iné záležitosti. Chcem sa s vami podeliť o moju skúsenosť zo služby sprevádzania rodín a práce na generálnom sekretariáte Konferencie biskupov Francúzska. Všetci sme vlastne povolani sprevádzať ľudí, ktorí prežívajú rodinné ťažkosti a hľadáme nejaké oporné body, aby sme vedeli ako ich pastoračne viesť.

I. FAKTORY, KTORÉ VEDÚ K ROZPADU RODÍN

Najskôr sa musíme pokúsiť pochopiť, odkiaľ prichádzajú tieto riziká pre dnešnú rodinu a vidieť našu situáciu. Pozrime sa na to, čo sa deje v dnešnom svete a spôsob, akým pôsobí Pánova milosť vo všetkých situáciách.

Môžeme povedať, že v našom modernom kontexte je manželstvo menej odolné. Táto znížená odolnosť manželstva pochádza z vývoja, ktorý sa zakoreňuje a voláme ho modernosť. Tá postupne prichádza od doby renesancie. V tom období ľudia odsunuli myšlienku evanjelia a vrátili sa k uctievaniu tela tak, ako sa to robilo za starých čias: sochy zmyselných žien a svalnatých mužov.

1. FAKTOR: INDIVIDUALIZMUS VYCHÁDZAJÚCI Z MODERNOSTI VYNAŠIEL MANŽELSTVO

Z LÁSKY NA ŠKODU INÝCH VZOROV MANŽELSTVA

V oblasti rodiny sme videli postupne narastať individualistického ducha. Muž musí mať čo najväčší úspech v živote. Inokedy, v dobe kresťanstva, obetovať svoj život nebolo problém. Čo sa týka smrti, sa neznepokojovali, pretože sa išlo rovno do neba. Aj dnes je snaha v prvom rade dosiahnuť v živote úspech.

Kedysi sa mladí brali, aby mali deti alebo aby sa prebralo dedičstvo, alebo prípadne mladých vydali/oženili bez ich súhlasu, nebol to problém. Teraz sa ľudia berú, pretože sa majú radi. Manželstvo z lásky je niečo, čo nie je tak staré.

Nedávno vyšla knižka: „Aká budúcnosť pre kresťanstvo“ /"Quel devenir pour le Christianisme"/, ktorá opisuje rozhovor kardinála Barbarina s Lucom Ferry /pozn. prekl: rozhovor lyonského kardinála s bývalým ministrom pre výchovu a vzdelávanie/. Téza Luca Ferryho znie, že „oslabenie manželstva sa zakladá na manželstve z lásky“: kým sa brali pre dedičstvo alebo pre založenie rodiny, zostali spolu. To, že sa berú z lásky, spôsobuje, že ak sa jedného dňa už nemajú radi, tak sa oddeľujú. A teda táto inštitúcia manželstva, ktorá bola počas storočí stabilná, sa stala niečím krehkým.

Vyšli sme z kultu pravdy a začali sme kult úprimnosti a to nie je to isté. Niekedy hovoríme o postupnej úprimnosti a v krajnom prípade, ak sa už nemáme radi, už nemôžeme zostať spolu, pretože to by bolo klamstvo, a teda je tu povinnosť rozviest sa. Záležitosť je zložitá kvôli druhému faktoru.

2. FAKTOR: RELATÍVNE OVLÁDANIE SEXUALITY

Druhé riziko, ktoré urýchlilo fenomén, je relatívne ovládanie sexuality. Bola doba, kedy sa o sexualite príliš nevedelo, ale sa to praktizovalo. Už asi pred päťdesiatimi rokmi veda natoľko pokročila, že vieme dosť o fungovaní sexuality.

Pred tridsiatimi rokmi sa ľudia brali každú sobotu. Teraz sú tieto svadby poväčšine od 15. júna do 15. septembra. Prečo sa obdobie svadiieb tak obmedzilo? Kvôli novým prostriedkom antikoncepcie, fenoménu spolužitia už pred svadbou. Predtým sa brali, aby vytvorili manželský pár a založili si rodinu; dnes mladí žijú spolu bez svadby.

Ak manželstvo už nie je užitočné pre to, aby žili mladí ako pár, načo potom slúži? Je ešte potrebné? Mladí nevedia, či sa majú brať. Zdá sa, že 95% žien používa antikoncepcné prostriedky, ktoré falzifikujú cirkevné učenie. Čo to vyvoláva v hlave ľudí, v ich živote viery a podobne?

3. FAKTOR: ŠTÚDIUM

Štúdium znamená pozdvihnutie kultúrnej úrovne postmodernej spoločnosti. V roku 1954 francúzska vláda utvorila zákon, ktorý nútil všetky kantóny departementov vytvoriť všeobecné gymnáziá (tzv. Collège d'enseignement général (CEG), ktoré sa teraz stali strednými všeobecnými školami (teda gymnáziami: collèges d'enseignement secondaire (CES). Tento zákon umožnil urýchliť vyučovanie pre všetkých, čo je výborná vec.

Aký to má prvý dôsledok pre Cirkev? Že všetky malé semináre sa vyprázdnilo. V rodine s 5-6 deťmi už nebolo potrebné poslať tretieho syna do malého seminára na štúdium cca 50 km od domu, keď tu bolo bližšie gymnázium. To urýchlilo problém povolání.

Výhoda blízkej školy bola pokrokom občianskej spoločnosti, čo umožnilo, aby ženy mali lepšie vzdelanie a vstúpili do sveta práce. Ženy sa dokonca stali vodičkami ťažkých nákladov alebo tankov. Skoro všetky profesie sú otvorené i pre ženy, čo je význačným pokrokom spoločnosti pre ženy. Niet dôvodu, prečo by žena nemala byť rovná mužovi vo všetkých oblastiach. U ženy, ktorá začína pracovať, sa ruší tradičné rozdelenie úloh v rodine.

Kedysi muž zarábal a žena sa starala o domácnosť. Niektoré ženy boli skutočnými šéfkami v spôsobe výchovy rodiny a organizácie rodinného života. Práca žien prevrátila úlohy a vytvorila napätia v manželských pároch, viedla ženy k túžbe uplatniť sa.

Relatívne ovládanie sexuality oneskoruje rozhodnutie sa pre manželstvo, oddeľuje manželskú situáciu od sviatostného obradu, núti rozhodnúť sa skutočne pre jednu alebo druhú alternatívu. To, čo bolo na začiatku normálne, o niekoľko rokov už nevyhovuje. Bilancia modernej, individualistickej spoločnosti s relatívne ovládanou sexualitou je zápasníckou dráhou pre utvorenie manželstva.

4. FAKTOR: MATERIALIZMUS

Pridajme k tomu materializmus, ktorý zväčšil túžbu po vlastníctve hmotných dobrí: mobilné telefóny, počítače atď. Oproti tomu, ako sa žilo pred 60-timi rokmi, veľa vecí nám pomáha a mali by nás bežne oslobodzovať. Čím viac ich máme, tým viac sme nimi zaneprázdnení, je to paradox, prečo? Pretože môžeme nimi robiť viac. Inými slovami, ak problém nie je v spoločnosti, ktorá nás obklopuje, tak je v tom, čo máme v srdci. Existujú ľudia, ktorí majú pokojný štýl života, ale prevzdušnený. Iní zase takí, ktorí chcú urobiť viac, aj urobia viac a vezmú si na seba viac.

II. RÔZNE TYPY RODINY

Voči týmto rizikám, či faktorom, čo sa stalo s rodinou? Tak ako s inými vecami v spoločnosti, rodinou s rôznymi vzormi:

1. rodiny „klasické“ (z obdobia neojansenistickej našich rodičov) sú tzv. rodinami „nukleárnymi“, t. j. jeden muž, jedna žena, 2-6 detí. Dnes ju nazývajú „rodina primo-manželská“, čiže ide o prvé manželstvo.

Keď sa robia štatistiky a porovnávajú sa civilné manželstvá

s cirkevnými, nemôžu sa počítať civilné nové sobáše, pretože v Cirkvi nemožno znovu uzavrieť manželstvo. Možno porovnať len to, čo je porovnateľné.

2. rodiny „znovu založené“, t. j. jeden muž a jedna žena, z ktorých jeden sa rozviedol a znovu si založil rodinu. Každé dieťa z dvoch manželstiev, má troch starých otcov a tri staré matky a už nie po dvoch ako v klasickej rodine.

3. rodiny „s jedným rodičom“: jeden z manželov opustil rodinu. Vo Francúzsku je 25% rodín s jedným rodičom, len 50% rodín je klasických, „primo-manželských“.

Pre rovnováhu vo výchove, jednou z veľkých nevýhod rodín s jedným rodičom – nezávisle od problému výchovy detí, ktorým chýba vzor, buď materský, alebo otcovský – je veľký dopad na životnú úroveň rodiny.

V štúdii, ktorú robíme o nových druhoch chudoby, rodina s jedným rodičom je v terajšej dobe klasickým prípadom úpadku do veľkej chudoby. Žijú len z jednej mzdy a toto u niektorých vyvoláva ďalšie, stále vážnejšie ťažkosti, ako nemožnosť zaplatiť faktúry za rôzne poplatky domu, a tak to vedie k jeho odpredaju, presťahovanie sa do menšieho bytu a s tým prichádzajú nedostatočné prostriedky pre živobytie. U živiteľa rodiny nastáva únava s rizikom straty zamestnania, potom sa chodia stravovať do vývarovni a z človeka sa stane bezdomovec.

4. „Rozšírené“ rodiny

Krízové situácie nám dávajú spoznať zabudnutý vzor rozšírenej rodiny. Z finančných alebo bytových dôvodov rodina prijme starých rodičov, pretože ich umiestnenie do domova dôchodcov je príliš nákladné, alebo v rodine majú študentov, ktorí študujú až do veku 25-30 rokov. Už niekoľko rokov mladé manželské páry s deťmi, kvôli nezamestnanosti alebo strate bývania, sa vracajú k svojim rodičom.

Okrem toho sa prevrátila veková pyramída: málo detí, veľa starších

ľudí. To, čo je v Písme považované za vrchol úspechu, dožiť sa pravnúčat, bolo vidieť len v rodinách, kde sa dobre stravovali, aby sa dožili staroby (nebolo to u hocikoho), alebo ktorí sa vedeli ubrániť pred životnými skúškami, teda boli dosť mocní, ale to bolo zriedkavé.

III. PASTORÁCIA KATOLÍCKEJ CIRKVI

Dnes sa 50 % detí rodí mimo manželstva a 50 % krstov pochádza z rodín, ktoré nie sú zosobášené, čo si žiada zamyslenie: „Možno pripraviť rovnako sviatosť krstu u osôb, ktoré sa vzali v kostole, ako u osôb, ktoré sa nebrali v kostole? Osobitná pastorácia sa vyžaduje u osôb, u ktorých je krst ich dieťaťa prvým kontaktom s Cirkvou.“

- Pastoračne možno dať oporné body – je to síce chúlостivé. Viete, čo hovorí cirkevné učenie.
- Skúsme si dať tieto oporné body:

Ježiš prišiel spasiť všetkých, stretával sa so všetkými a dokonca jedol s hriešnikmi. Teda my prijímame všetkých. Je to vstupná brána: „Hľa, Srdce, ktoré tak milovalo svet“. Miesto, kde ste, kde neprestávate prijímať všetkých, charisma, ktorá neprestáva udivovať Francúzov, a to už viacero storočí.

Teológia rodiny sa mimoriadne vyvinula. Dnes sa hovorí, že rodina je malou cirkvou, „cirkvou v malom“, „ekléziola“, to je dosť nové. Kedysi sa hovorilo: ľudia sa berú, pretože treba, pretože je to v Božom zákone. Muž opustí svojho otca a svoju matku a stanú sa jedným. Brali sa, pretože to bolo napísané. Pritom celá teológia Druhého vatikánskeho koncilu znie: v manželstve je podstatná jednota života, je to „malá cirkev“ a to je veľmi dôležité.

Jedna z veľkých osobností Francúzska, zosnulý otec Caffarel, ktorý založil *Equipes Notre-Dame* (Skupiny Panny Márie), je zároveň jedným z veľkých pionierov tejto teológie manželstva, ktorá nie je teológiou

povinnosti, ale lásky. Láska v manželstve je na obraz lásky v Najsvätejšej Trojici. Dávajú sa sebe navzájom a ich dar plodí lásku. Je to primárna jednota. Preto je vyrovnaná rodina uprostred sveta znamením Božej prítomnosti, čo nazývame v našich teologických skupinách „sviatosť“. Manželstvo je sviatosť. Svätý Tomáš povie, že sviatosť je účinný znak spásonosnej milosti, t. j. že sviatosť sprítomňuje Božiu lásku medzi ľuďmi.

Medzi siedmimi sviatosťami máme sviatosti, ktoré vyznačujú celý život a pre označenie dospelého stavu kresťanského života sú dve sviatosti: sviatosť manželstva a sviatosť kňazstva. Jedna sviatosť je zameraná na Boha - tá vertikálna, druhá na ľudský život - tá horizontálna a tá vytvára rodinu. Musíme dobre chápať, že manželstvo je sviatosť, rodina je sviatosť. Treba povedať, že sviatosť manželstva je spôsob ako sa utvárať uprostred sveta a prežívať uprostred sveta Božiu prítomnosť, je to úplne nové ponímanie.

Prvý bod

Prijímať všetkých nie je také staré, pretože bola doba, keď sa hovorilo: „Von, nečistý hriešnik“. Povedať, že možno všetkých prijímať, znamená niekedy prijímať celkom jednoducho tých, ktorí si spálili krídla.

Druhý bod

Pre nás je manželstvo sviatosťou, to je dôvod, prečo chce Cirkev až po smrť hájiť sviatosť manželstva s disciplínou, ktorú treba pochopiť. Môže sa zdať ťažká a niektorí ju nemusia chápať. Možno to pochopiť len vtedy, ak každý porozumie, prečo Cirkvi tak záleží na tejto sviatosti manželstva, ktorá je spôsobom Božej prítomnosti.

Tretí bod

Treba povedať, že v cirkevných dokumentoch nájdeme o tom veľa. Najzákladnejším, pre nás najbližším po koncile, je „Familiaris Consortio“ z r. 1981, napríklad v č. 71: „Je potrebné uznať osobitné miesto, ktoré má poslanie manželov a kresťanských rodín vzhľadom k prijatej milosti vo sviatosti. Poslanie má byť dané do služby budovania Cirkvi a Božieho kráľovstva v dejinách“.

Rodina je základom spoločnosti tak, ako je základom Cirkvi.

Keď teda vy prijímate všetkých, o aké oporné body sa opierate? V prvom rade treba povedať „nesúďte“: prijať predpokladá nesúdiť.

Keď prijímate ľudí tak, ako to robíte, nie je problém, ale problém silnie postupne, ako sa situácia komplikuje.

Čím je zložitejšia, tým bude ťažšie ju pochopiť. Vieme, že sviatosť zodpovedá cirkevnej logike, ktorá nie je jednoduchá, má veľa požiadaviek a je zárukou hodnovernosti Cirkvi. Ak by cirkev, na spôsob ortodoxie, začala príliš uľahčovať druhé zväzky, vo všeobecnej verejnej mienke by to ukončilo nerozlučnosť manželstva a okrem toho vznikli by bolestné individuálne prípady.

Kolektívna osobnosť Cirkvi ako evanjelizačnej sily v súčasnom svete nás núti žiť v jednote a v pravde, a nie v mojej malej, vlastnej pravde, hoci úprimnej a podmanivej, ale v poriadku vecí. Cieľ je oveľa väčší ako my a nie je jednoduchý. Ľudia ako vy potrebujú pochopiť dôvod „viery a rozumu“, ako by to povedal Ján Pavol II. Vždy sa musíme usilovať pochopiť dôvody argumentov. Nemôžeme nikdy byť vedení k vyjadreniu: „Musíme tak urobiť, lebo to je treba, alebo preto, že to povedal Ježiš“.

V sekularizovanom kontexte to nikdy neprejde a je to opak všetkých pápežských učení o „rozume a viere“ encykliky Jána Pavla II., alebo Benedikta XVI., ktorý povedal, že práca rozumu ide sama od seba, ale môže a má byť spojená so životom viery. Predovšetkým však treba pokúsiť sa pochopiť

iných.

Určite ste čítali želania Benedikta XVI. na Svetový deň modlitieb za pokoj 1. Januára a mohli ste vidieť, ako hovorí o svojich prianiach, o celistvom a autentickom rozvoji človeka, nie o čiastočnom rozvoji, ale integrálnom, holistickom rozvoji, ktorý zodpovedá autentickosti vecí, pravde vecí, hĺbke vecí o človeku.

Keď sa vám podarilo vstúpiť do zložitosti problému, o ktoré oporné body sa možno oprieť pri sprevádzaní niekoho v zložitej situácii vo vedomí, že aj Ježiš išiel stolovať k ľuďom v zložitej situácii.

Zostávame v tomto kontexte rodiny, bunky spoločnosti, ktorá sa odvoláva na prirodzený zákon.

Štvrtý bod

Sú to štyri podmienky, ktoré sa požadujú pre platnosť sviatosti manželstva.

1. kritérium

Pri príprave na manželstvo dáva kňaz podpísať osobám dokument, ktorý sa volá úmysel prijať sviatosť manželstva alebo prehlásenie o úmysle. Napíše sa tam, čo chcú osoby. Teraz žiadame osoby, aby opísali ich plán života v manželstve, ale je potrebné, aby tento plán bol v zhode s kresťanským ponímaním manželstva, ináč nie je možné vysluhovať sviatosť manželstva. Kedysi boli predtlačené vo formulári 3 rubriky: 1. pre hlboko veriaceho, 2. pre veriaceho, 3. pre trochu veriaceho. Tieto tri body boli v texte predtlačené hrubo, aby sa neprehliadli.

Tieto tri kritériá sú dobré pre obávanie sa situácií tohto typu, bez ohľadu na konfiguráciu.

Manželstvo je platné, len keď je uzavreté slobodne. Ak je niekto

donútený, vlastne neuzatvoril toto manželstvo, ako sa s tým možno stretnúť v ťažkom prípade.

Vy môžete pomáhať ľuďom. Keď prichádzajú za vami, to znamená, že niečo očakávajú. Problémom nie je povedať, či ich môžete vložiť do krabice A alebo B. Chcú zakúsiť veľkosť Božieho srdca, postúpiť na ich vlastnej ceste. Pomôžte im uvažovať v slobode, ktorú majú, v situácii, v ktorej sa nachádzajú. Pomôžte im rásť k väčšej slobode, vtedy nestratíte svoj čas.

2. kritérium

Čo sa žiada pre platnosť manželstva? Nerozlučnosť. Prečo? Pretože manželstvo je na obraz Boha dokonalého, všemohúceho, Boha, ktorý bezhranične miluje, preto dar musí byť neobmedzený. Teda ak niekto je obmedzený v dare pre svojho manžela, môže ho veľmi milovať, ale uznávame, že tento dar nie je možné dať pod sviatosť, pretože nemôže predstavovať plnosť Boha. Preto som sa vo svojom živote kňaza nikdy nestretol s človekom, ktorý by mi prišiel povedať: „Ožením sa na 5 rokov“. To sa mi nikdy nestalo. Naproti tomu všetci sme počuli hovoriť ľudí: „Zobrali sme sa v kostole, pretože tu je to bezvýhradné, bez podmienok“. Akoby v intuitívnej láske dvoch mladých, ktorí sa berú, bola táto nerozlučnosť vpísaná do ich povahy a prežívajú lásku k druhej osobe.

Všetko, čo môže dopomôcť k plnosti samotnej lásky, nie je zlé, bez ohľadu na situáciu. Vždy môžeme pomôcť niekomu, aby videl krásu v prežívanej situácii predtým, ako ho uzavrieme do slepej uličky jeho situácie, veď on sám vie, že práve sa potápa. Ak ho tam uzavriete, keď sa topí, úplne ho potopíte. My ho však chceme zachrániť.

Všetko, čo pomáha hĺbiť túto dimenziu, hĺbku, plnosť lásky, je dobré. Sloboda, nerozlučnosť a tretí bod je plnosť.

Z tohto dôvodu nemôže uzavrieť manželstvo impotentný, homosexuáli a pod.

Môže existovať forma paktu, dvojice, druh/družka, ale to nemôže byť manželstvo, rodina, svedok Kristovej lásky, lásky Boha k ľudstvu a lásky Krista

k jeho Cirkvi.

3. kritérium

Plodnosť je v deťoch, tiež v dielach, buď sociálnych alebo profesionálnych. Ženatý alebo vydatá sa nespráva rovnako vo svojom profesionálnom živote ako slobodný. Existujú veci, ktoré chápe, lebo chce zachrániť svoje manželstvo a keď tomu nerozumie, manželstvo neobstojí. Ak mnohé manželstvá nepretrvávajú, je to preto, že nám chýba hĺbka a je zasiahnutá plodnosť. Manželský pár je najlepší protimaterialistický liek na súčasnú spoločnosť. Tony Annatrella (pozn. prekl. známy francúzsky kňaz a psychológ) vám iste povedal, že najlepšia psychoanalýza je obdobie zásnub. Osoby sa rozprávajú dlhé hodiny bez toho, aby si niečo povedali. Postupne sa okresáva povaha, psychika, osobnosť a narastá znášateľnosť vychádzajúc z citu lásky, ktorý bol na začiatku.

Plodnosť a manželstvo sú veľkými liekmi na materializmus. Monosexuálna spoločnosť automaticky upadá do totalitného režimu. Pri každej zložitej situácii bude možné zbadáť, aká je plodnosť vecí, života, jednoty a pod. Keď sa niekto nachádza v ťažkej situácii, tak až uvedením do hĺbky týchto veľkých kritérií mu môžeme pomôcť pochopiť, že v situácii, v akej sa nachádza, je zlá situácia. Existujú rastliny, ktoré rastú v zlej pôde. Keď vám niekto povie: „Chápem veľmi dobre, že moja homosexualita nevyplýva z mojej povahy, ale mojej kultúry“, čo urobím? Ak je potrebné, tak mu treba odpovedať, že to bude vyplývať z jeho dobrých rozhodnutí pôstneho obdobia alebo záveru exercícií.

Naopak, keď budeme pomáhať postupne napredovať, každý nájde s pomocou Božej milosti silu postupne kráčať a rásť v jeho situácii.

4. kritérium

Jediné, ktoré Cirkev ukladá, pretože nie je prirodzené, ale kultúrne, cirkevné – je náboženská výchova. Cirkev žiada od osôb, ktoré sa berú, zaviazat' sa k náboženskej výchove ich detí, to znamená, že potom, ako im dali prirodzený život, majú im odovzdať kultúru posolstva Krista, celkový autentický rozvoj atď. Vo všetkých situáciách to, čo slúži ako svedectvo hlbkej viery? Dozrievanie stvorenia alebo dozrievanie človeka?

P. Gildas Kerhuel
*Zástupca generálneho sekretára
Konferencie biskupov Francúzska*

Materský dom

Formácia pre členov pastoračného tímu
pri Kaplnke P. Márie zázračnej medaily

Sviatosť manželstva

Ú v o d

Počas služby pútnikom a osobám, ktoré sa prichádzajú modliť do kaplnky na ulici du Bac, dcéry kresťanskej lásky, kňazi a bratia Misijnej spoločnosti, ako i laickí dobrovoľníci prijímajú každým rokom milióny osôb, rodín, ktoré musia často čeliť rodinným ťažkostiam, ako aj odpovedať na otázky, ktoré im títo ľudia kladú.

Poznámky zachytené počas prednášky. Hovorový štýl bol zámerne zachovaný.

Sme manželmi už čoskoro 30 rokov, moja manželka sa volá Marie-Paule (Mária Pavla) a ja, Jean-Paul (Ján Pavol); máme spolu 5 detí, 5 vnúčat od nášho najstaršieho syna, ďalej vydatú dcéru a troch chlapcov, ktorí sa nateraz ešte nerozhodli pre svoje povolanie. Náš najstarší syn má 35 rokov, z toho iste usúdite, že v našom živote to nebolo jednoduché.

Povoláním sme podnikoví poradcovia v dvoch štruktúrach a pred 10 rokmi sme utvorili špecializované združenie pre asociatívne prostredie. Veľa spolupracujeme s Katolíckou charitou Francúzska a katolíckymi rodinnými združeniami. Animujeme aj týždenné stretnutia zamerané na sebazpoznávanie pre slobodných, ktorí chcú vstúpiť do manželstva.

V našej intervencii sa budeme navzájom dopĺňať.

Mária Pavla

Keď som vstúpila do sály, spomenula som si na niečo, čo som zažila

pred 20 rokmi tu, v Kaplnke zázračnej medaily. Ide o bolestné obdobie pre našu rodinu, pretože Ján Pavol, môj manžel po dlhoročnej poľnohospodárskej praxi na juhu Francúzska musel dosť rýchlo opustiť túto výrobu ako aj bývanie, hoci som práve porodila naše štvrté dieťa. Pre Jána Pavla to bol profesionálny šok, boli tu aj naše neuskutočnené sny. Sníval, že bude pracovať v jednej poľnohospodárskej výrobe, odišli sme tam a ocitli sme sa v kraji Dordogne /dordoň/. Ja som porodila našu dcéru a on bol nútený sám presťahovať rodinu. Bol vyčerpaný, ale dosť rýchlo našiel prácu. Ale dosť skoro nato upadol do depresie, ktorá ho viedla až k pokusu o samovraždu. Vďaka Božej prozreteľnosti som prišla dosť včas, aby to neurobil. Prišla som s ním do jednej parížskej nemocnice, aby sa tu liečil.

Nevedela som kam ísť, a tak som prišla do Kaplnky na ulicu du Bac, aby som položila k nohám Panny Márie tento zdravotný problém môjho manžela. Keď som vstúpila do kaplnky, počula som, že „istý manžel bol uzdravený“ (pozn. prekl.: Práve sa čítali prosby veriacich a bola tam vyjadrená vďaka za uzdravenie) a ja som prijala toto slovo ako istotu, že môj manžel sa uzdraví. Po 2 týždňoch mi ošetrojúci lekár môjho manžela povedal: „Pani, som skutočne prekvapený rýchlosťou, s akou sa vášmu manželovi vracia zdravie a vzbudzuje to vo mne zvedavosť“. Tento lekár bol veriaci, preto som mu povedala: „Som vnútorne presvedčená, že to urobil náš Pán a Panna Mária sa za neho prihovárala“. Chcela som to povedať, pretože to bol spôsob, ako vzdávať vďaka Bohu za pomoc Panny Márie našej rodine, ale aj za všetko, čo tu robíte.

Ján Pavol

Narodil som sa v r. 1949 a manželka v r. 1950, v roku 1968 sme mali 18 rokov a v tom čase sme študovali. Spoznali sme sa cez skautov a veľmi rýchlo sme sa rozhodli žiť spolu, čo nebolo pre mňa ľahké, pretože som sa cítil veľmi mladý a nepripravený rozhodovať, zatiaľ čo pre Máriu Pavlu to bolo dosť jasné. Ako 23-roční sme sa rozhodli žiť spoločne bez toho, aby sme sa zosobášili, ani civilne, ani v kostole.

Narodilo sa nám prvé dieťa a rozhodli sme sa zobrať sa civilne. Narodilo sa nám i naše druhé dieťa a začal som nadväzovať vzdialený kontakt s Cirkvou prostredníctvom priateľov. Z času na čas som išiel na omšu, pretože som poznal kňazov. Mária Pavla sa cítila ešte vzdialenejšia; rozdiel, ktorý je medzi nami je predovšetkým v rozdielne pováh. Ona je skôr primárna a ja sekundárny. Sekundárna povaha všetko premieľa, má dlhšiu citovú odozvu a je pomstivejšia, ale prežíva tiež určitú formu vernosti v porovnaní s primárnou povahou, ktorá je spontánnejšia, vznetlivejšia a ľahšie prechádza z jednej myšlienky k druhej.

Mária Pavla odložila bokom otázku viery a neznepokojovalo ju to okrem doby, kedy pracovala v geriatricko-psychiatrickom zariadení a pravidelne sa stretávala so smrťou ako zodpovedná vedúca za pavilón so 60 osobami. Skoro každé dva týždne alebo každý týždeň niekto zomieral a bolo potrebné sprevádzať ho v posledných okamihoch života. Nebolo to veľmi ľahké.

Bol som na stretnutí organizovanom Komunitou Emanuel v Paray-le-Monial /paré l'monial/ a zaujalo ma to natoľko, že som sa chcel vrátiť k životu modlitby. Na ďalší rok som túto možnosť navrhol aj Márii-Pavle a vychválil som jej možnosť, že nemusí variť a že o deti bude počas dňa postarané.

Mária Pavla

Prijala som ponuku, pretože som si kládla mnohé otázky pri sprevádzaní zomierajúcich a začala som si hovoriť: „Ak Boh existuje, bolo by treba, aby som sa pokúsila hľadať, či existuje a aby mi na tom záležalo“.

Spomenula som si na večerné modlitby rodín, na angažovanie sa mojich rodičov v Katolíckej robotníckej akcii a ich obetavosť pre najchudobnejších v mene ich viery. A predsa som toto všetko zanechala. Myslela som si pritom: „Toto všetko sa mi dostalo, máme dve deti a nič im neodovzdávam“. A v hĺbke srdca som sa necítila dobre.

Keď sme prišli do Paray le Monial na formačné stretnutie, otec Tardif rozprával, ako dával exercície pre mužov a ženy, ktorí žili spolu bez toho, aby boli zosobášení a ako sa na konci exercícií rozhodli buď pre separáciu, aby žili ako brat a sestra, alebo sa rozhodli pre sviatostné manželstvo. Toto som našla. Potom som sa rozprávala s jedným kňazom – priateľom a povedala som mu: „Ak tvoj Boh existuje, bolo by treba, aby mi to prejavil“.

Na konci stretnutia som sa rozplakala, lebo som si uvedomila, že Boh ma miluje takú, aká som, v takom položení, v akom sa nachádzam, aj s mojou zdržanlivosťou voči sviatosti manželstva.

A to bol štart pre spoločnú cestu, ktorá nebola jednoduchá. Začala som čítať evanjelium.

Ján Pavol

Odvtedy sme kráčali s Komunitou Emanuel, prijali sme sviatosť manželstva, na druhý deň sme mali krst detí, o rok neskôr sa nám narodilo tretie dieťa, neskôr dve ďalšie.

Už niekoľko rokov sme aktívni v Združení kresťanských rodín (*Associations familiales chrétiennes – AFC*), Mária Pavla sa v rámci profesie stará o formáciu animátoriek a vedúcich pracovníčok vo výchove a vzdelávaní, ktoré vedú skupinky pre matky. Ja som aktivista a námestník v Krajskom zväze rodinných združení v kraji Essonne /eson/. Je to veľká výzva súčasnosti pre laikov, aby boli prítomní v katolíckych rodinných združeníach a k tomu chceme prispieť.

Po tejto prezentácii sa dostávame k úvahe, ktorá nám môže pomôcť v našom sprevádzaní rodín.

NIEKTORÉ ROZDIELY MEDZI „MUŽOM A ŽENOU“

Uvažujme o ťažkostiach mladých mužov a žien terajšej doby, ktorých

stretávame ako priateľov našich detí a čomu nás to učí v otázke vzájomného dopĺňania. Sme presvedčení, že keď prijímame ľudí prežívajúcich ťažkosti, nemôžeme im poradiť.

Je to pokušenie, pred ktorým sa treba brániť a je to tiež časť našej práce vo formácii osôb, ktorí prijímajú druhých - v službe ucha. Treba prijať svoju bezmocnosť. Myslím si, že ako kresťanom nám je ľahšie prijať našu vlastnú bezmocnosť, pretože Ježiš zachraňuje a nie my. Ja nemôžem nič urobiť, môžem byť prítomný. Keď sem ľudia prichádzajú, to znamená, že sa chcú stretnúť s Pánom a zveriť sa Panne Márii a ak tu stretávajú niekoho z mäsa a kostí, to ich môže ubezpečiť, potešiť, ale často sme neschopní pochopiť príľahlé, často veľmi komplikované situácie a môžeme dať také rady, ktoré nebudú práve vhodné. Skúsenosť dokazuje, že keď príliš rýchlo poradíme, tak je to preto, aby sme upokojili seba, že sme dali nejakú odpoveď, ale dotyčnej osobe to neprináša ošoh. Naopak, skutočné počúvanie, často bez slov, umožňuje osobe uvažovať, mať pokojné, pozitívne prostredie pre vyrozprávanie sa, uvoľnenie sa a možnosť nabrať trochu odvahy pre ďalší deň „hoci by to bolo i dnes“, ako hovorieval Ján XXIII., pretože „každý deň má dosť svojich starostí“...

Mons. Tony Anarella hovorí o staršej mládeži - „rozmaznaných dospievajúcich“ okrem iného i to, že ich ťažkosti sa môžu odraziť do budúcnosti. Neskôr majú problémy byť ako muži a ženy, zjednotiť svoje osobnosti. Teraz je sexualita zbanalizovaná na fyzickú pohlavnosť a mladí majú ťažkosti zaangažovať sa či už po odbornej stránke, v rôznych aktivitách, službe, vojenskej službe alebo vôbec v rozhodnutí sa pre spoločný manželský život alebo pre zasvätený život.

Výraz vzájomné dopĺňanie nie je vždy dosť vhodný. Prečo? Preto, lebo ak na konci svojho manželského života možno konštatovať, ako sme sa vedeli vzájomne dopĺňať, vieme povedať, v čom sme dopĺňajúcimi, ale vieme tiež obaja o svojich spoločných nedostatkoch, ktoré ten druhý partner nemôže doplniť...

Ako spoločne reagujeme navzájom? Stále viac pokojnejšie, harmonickejšie, plodnejšie, samozrejme z času na čas sa objavia nálady alebo

zmeny napätia.

Rizikom je byť v prospechárskom a nie prajnom vzájomnom dopĺňaní. Ovocím manželského páru je vzájomné dopĺňanie, ale to je ovocie – výsledok vzájomného daru dvoch osôb, keď sa dávajú jeden druhému. Nie je to výmena kompetencií (to je slovník náboru – vyberám si niekoho, kto je schopný niečoho, pretože ja som neschopný to urobiť).

Nerobíme nábor, nevyberáme si, neverbujeme, ale stretávame sa ako dve osoby, ktoré sa donekonečna spoznávajú, pretože neustále žasnú, obdivujú. Mladým snúbencom prajeme, aby chápali, že vstup do manželstva nie je ukončenie boja, ale koniec jednej etapy – keďže príprava svadby bola zložitá – a teda že je tu začiatok ďalšej etapy, ktorá bude trvať až po večnosť. Preto im možno len priať, aby až do konca života navzájom žasli a obdivovali svojho životného partnera.

Nežasneme samozrejme len nad kompetenciami, ktoré máme či nemáme, je to skôr úžas nad postojmi, vlastnosťami srdca, duchovnými realitami, ktoré dotyčná osobnosť má a ktoré sú už viditeľné v 20.-25. roku života a ktoré predpokladáme, že budú trvať celý život.

Mária Pavla

Zdá sa mi, že v manželskom živote budeme žasnúť spoločne, cez vzájomný dar jeden druhému. Takto budeme spoločne rásť a predmetom úžasu je podivuhodný vývoj každej z oboch osôb a tiež našej manželskej jednoty. Neustále musíme udržiavať osobnú dimenziu a realizáciu osoby cez vzájomný dar manželstva a zároveň realitu nášho manželstva ako dvojice, ktorá rastie, vyvíja sa a takto, dúfam, pripravuje večný život.

Ján Pavol

Hľa, to je určitý počet veľmi všeobecných vecí, ktoré dávajú zmysel a treba ich vedieť pretlmočiť a prispôbiť vzhľadom k osobám a predovšetkým k povahám. Sú to tak trochu klasické schémy, keď hovoríme: muži sú takí a ženy také. Ale tým rýchlo upadneme do karikatúr, napr. keď sa

povie: ženy sú klebetné a vždy meškajú.

Existujú určité spoločné väzby, zväzky, ktoré nepasujú väčšine osôb. Nachádzame nežných, láskavých mužov a veľmi energické ženy; sila a činnosť nie sú vlastné len mužovi a nežnosť, úsmev nie je typický len pre ženu, hoci v trochu stereotypnej alebo zastaranej vízii máme chuť to povedať. Napriek všetkému to môže objasniť mnohé veci a aj objasňuje pre lepšie pochopenie odlišností. V miere, v akej je okolitá spoločnosť natoľko zmiešaná a kde je rozdiel v pohlaví natoľko tesný, nepatrný, už ani nevieme, kto sme a s kým sme, čo je aj ťažkosť pre dnešnú najmladšiu generáciu.

Rozpoznávací znak založený na múdrosti predkov spočíva zvlášť vo fyzickej odlišnosti biologickej a anatomickej konštrukcie medzi mužom a ženou, čo je omnoho zreteľnejšie ako na rozdiely v rozdelení úloh v dejinách ľudskej spoločnosti.

V odlišnosti muža od ženy je určité tajomstvo. Táto odlišnosť sa často nedá vypovedať dosť rešpektujúco, nie karikatúrne, pričom by rešpektovala odlišnosti medzi osobami, pretože povahy, charaktery sú tiež podstatnou veličinou odlišnosti medzi osobami a v rámci manželského páru. Je to mimoriadne zaťažujúce a odlišnosť, ktorú môžete vidieť a ťažkosť, ktorú budete počuť, čo sa týka manželských párov, nie je nevyhnutne v oblasti odlišnosti pohlavia. Často pôjde o odlišnosti pováh, charakteru, teda vecí, ktoré si prinášame tak trochu s narodením. Ďalej sem patria rozdiely vo vzdelaní, kultúre, rodinného prostredia alebo odlišnosti týkajúce sa osobných dejín, prijatých alebo znášaných zranení, životných úderov a pod... Toto bude často vysvetlením, omnoho viac ako rozdiel medzi mužom a ženou, pretože pôjde o ťažkosti, ktoré osoby stretávajú v živote.

Chcel by som povedať: „tajomstvo muža a ženy“, pretože muž a žena sú stvorení na obraz Boha, ktorý je jeden. Človek je jeden s postavou muža a postavou ženy a teda medzi nimi je omnoho viac jednoty v rozdielnosti a rozlišovať medzi nimi nie je ľahké.

Keď hovoríme o mužovi a žene, začíname pripomínať, že je len jedna ľudská prirodzenosť.

Poznáte symboly z biológie, ktoré sú vypožičané z mytológie: štít

a kopia boha Marsu, ktorý predstavuje mužov, boha vojny a pôvabné zrkadlo Venuše, ktorá predstavuje krásu a ženskosť, teda ženské pohlavie.

V každej osobe je časť mužská a časť ženská. Niektorí súčasní autori hovoria aj o ženskej stránke Boha, pretože ak všetky ženy boli stvorené na Boží obraz, je teda potrebné, aby existovala aj ženská stránka u Boha. V hebrejskom jazyku je Duch Svätý ženského rodu.

Je pravdou, že v celých dejinách ľudstva je žena - od chvíle, kedy živí a vychováva deti - v situácii slabosti. Nehovorím, že je slabým pohlavím, hovorím, že sú chvíle, kedy sme slabší ako ostatní. Preto žena potrebuje byť chránená. V dejinách ľudstva muž zase potreboval ísť bojovať, zápasiť, aby našiel potravu. Preto hovoríme, že muž je na strane činnosti. Boj sa často stáva privilegovaným prostriedkom muža. V politike sa často hovorí, že muži sa bijú a ženy majú iné prostriedky. Často sa hovorí, že žena používa zvod za prostriedok, ako dosiahnuť svoj cieľ, ale aj muži vedia zvádzať. Žena vo všeobecnosti dá prednosť citu, muž bude skôr v činnosti.

Muž je častejšie v konaní, v činnosti, žena zase v bytí. Muž je častejšie vonku, žena najčastejšie vnútri. Vo vzťahoch muža najskôr osloví fyzický aspekt a žena je citlivejšia na aspekt nežnosti alebo všeobecne na vzťahy.

Muž častejšie usudzuje, ženu vedie viac intuícia, ale nevyvádza ju z toho príliš rýchlo dôsledky. Muži sa častejšie lepšie cítia v spoločenských vzťahoch a ženy dávajú prednosť osobným vzťahom.

Mária Pavla

Keď hovoríme o tom, čo robíme a ako to robíme, pomáhame tým ľuďom uvažovať o všetkých týchto otázkach.

Napríklad, niečo podobné hovoríme na úvod pri stretnutí so slobodnými nad 30 rokov, ktorí si chcú založiť rodinu, ale ešte nedotiahli svoj plán do konca. Pomáhame im uvažovať o tomto rozdieli medzi mužom a ženou, všimame si, aké majú o nich ponímanie, ako si ich predstavujú a ako prežívajú tieto vzťahy. Keď im dávame uvažovať o týchto otázkach, posielame ich do malých skupín, ženy zvlášť, muži zvlášť, s otázkami: „Vy,

ženy, čo očakávate od mužov? Čo si myslíte, že im môžete priniesť?“ A mužom podobne: „A vy, muži, čo očakávate od žien? Čo si myslíte, že im môžete priniesť?“ Pri spoločnom hodnotení nachádzame tak trochu paradoxné výsledky, t. j. ženy očakávajú od mužov, že budú mimoriadne podnikaví a pod... a zároveň, aby ich počúvali s veľkou pozornosťou a láskou. Býva zaujímavé uvedomenie každého, že môže mať paradoxné očakávania a chce od toho druhého všetko a to, čo je opakom jeho samého. Ale byť pohlavne rozlíšený znamená akceptovať, že nie sme všetkým a všetko. Znamená to teda prijať, že nemáme v sebe úplnú rovnosť, že nám niečo chýba, máme svoje limity. Sme závislí na druhom, aby sme mohli rásť vďaka nemu, cez neho a spolu s ním... Títo slobodní, zvlášť ženy, si uvedomujú, že rozvinuli svoje schopnosti na maximum a toto ich obmedzuje v stretnutí sa s osobami iného pohlavia.

Mária Pavla

Súčasnú slobodnú ženu sú schopné vedieť si opraviť pokazené auto, prestavať nábytok v byte a pod. A tieto ženy si uvedomujú, že ak chcú skutočne stretnúť druhú osobu a žiť s ňou v manželstve, musia sa zrieknuť byť všetkým a vedieť všetko.

Myslím si, že súčasní slobodní ľudia, zvlášť ženy, majú tento problém a ťažkosť a pre ne nie je ľahké byť skutočne ženami v tom zmysle, že byť ženou znamená nebyť všetko, nebyť úplnou. Možno existujú špecifickejšie problémy i u slobodných mužov?!

Ján Pavol

V súčasnom hnutí vidieť skôr ženy, ako sa dožadujú rovnosti, čo nie je vždy rešpektované v podnikoch (v platovej oblasti a iných) a čo sa dotýka rovnostárstva a to napokon odoberá mužom ich špecifickosť. Ženy chcú robiť ako muži a už ani nevieme, kto čo robí a všetci robia ako všetci.

Existuje ďalší aspekt, a to subtílnnejšie a niekedy nebezpečnejšie dožadovanie sa žien, ktoré by chceli, aby muži zmýšľali ako ženy a cítili ako ženy. Toto veľmi dobre vidíme vo výchove a vzdelávaní, kde matky by často chceli, aby otcovia robili, ako si ony myslia. Na to sú dve riešenia: buď teda

otec dá zaucho v správnej chvíli, alebo nech robí ako ona, pretože je dobrou matkou.

Rozdiel medzi mužom a ženou vidíme v tele, preto otázka oblečenia, nahosti, zvädzania telom nie je ledabolou otázkou. Nie je maličkosťou zahrávať sa príliš so svojím telom vo chvíli, kedy jeho citlivosť nie je pripravená prijať všetky následky. Na druhej strane je jedna vec absolútne nepopierateľná a to, že matkou sa môže žena stať náhodou, ale v každom prípade na túto úlohu sa pripravuje. Vieme aj to, že muž môže byť otcom bez toho, aby to vedel. A to je podstatný rozdiel, ktorý spôsobuje, že nakoľko je rozdiel medzi mužom a ženou ťažko opísateľný, natoľko je rozdiel medzi otcom a matkou krajne charakterizovateľný.

Mária Pavla

Hoci rozdiel medzi otcom a matkou je charakteristický, nie je ľahké ho žiť. Napr. v súčasnosti existujú formácie pre rodičov v rámci výchovnej práce; minulý rok dostali za tému „Otec a matka – prežívanie výchovy ako dobrodružstva „na dva hlasy“. Všimli sme si, že dokonca i v dobrých rodinách nie je táto spoločná výchova taká ľahká. Kvôli rovnostárskym nárokom existujúcim dnes medzi mužom a ženou sa táto výchova na rovine otca a matky nachádza vo forme vzťahu súperenia. Žena si povie: keďže som žena a matka, pracujem ako ty, a tak nech je naša výchova rozdelená na polovicu. Máme aspekty súperenia, ale máme i viac tradičné aspekty, ktoré ešte pretrvávajú a v tomto smere v súčasnosti požiadavky alebo sťažnosti matiek na otca sú oprávnené, pretože otec nie je dostatočne zapojený do výchovy detí a pôsobí dojemom, že uniká do svojej práce, prichádza neskoro večer, kedy už deti spia.

Základy, na ktorých stojí tento rozdiel

Xavier Lacroix /xavjé lakrua/ napísal knihu: „Dielo o otcoch ako sprostredkovateľoch života“. Navrhuje v nej založiť tento rozdiel medzi otcovstvom a materstvom na vzťahu, ktorý existuje medzi otcom a matkou a ktorý prirodzene odovzdávajú ako dar života. Je treba vedieť, že aj tu vzniká problém, pretože vzťah, ktorý každý z nich udržuje s darom života, znamená

vyhovieť realite tiel, realite ľudskej prirodzenosti. Vieme však dobre, že dnes je to problematické, pretože súčasný jedinec by sa chcel budovať sám od seba a z ničoho. Nedarí sa mu budovať a existovať vďaka tomu, čo mu je dané.

Tento vzťah k daru života poznačuje odlišne otca a matku vo vzťahu k dieťaťu. Matka je bližšie k dieťaťu, pretože ho nosila pod srdcom a aj po narodení ho živí, nosí na rukách, pridáva, zatiaľ čo otcovia, keď berú svoje dieťa do rúk, tak ho vyhadzujú do vzduchu, ale vskutku otec ho už tlačí do priestoru. Teda toto postavenie otca je skôr vzdialenostné, externé. Následne dieťa, ktoré si doteraz myslelo, že je jediným predmetom lásky svojej matky, spozná že matka miluje aj iného, ktorý tu bol pred ním a koho možno bude prežívať ako rivala. Teda dieťa spozná, že vedľa matky, ktorej postavenie je také, že je mu blízka, plná nehy, žijúca v tesnej blízkosti, nájde i otca, ktorého postoj bude z určitej vzdialenosti a teda vyjadrovaný slovom.

Slová matky a slová otca nemajú rovnakú váhu. Slová matky sú materské, zahŕňujú, uisťujú. Dieťa počulo slová matky už zvnútra, keď bolo v lone – hoci počulo aj slová otca, ale vo väčšej vzdialenosti, odmeranejšie. Keď teda počuje slová otca, ktoré nemajú ten istý zvuk, prichádzajú z väčšej diaľky, majú väčšiu silu. Sú to slová, ktorá spájajú dve osoby, ktoré sú v potrebnej vzdialenosti od seba, aby slovo mohlo cirkulovať. Slová matky sú láskavou piesňou, ktoré dieťa uisťujú. Slová otca sú slová, ktoré ho pomenovávajú, dávajú mu existenciu, oslovujú, podnecujú, ale tiež určujú limity. Prvé slovo, pomocou ktorého sa bude utvárať a ktoré nanešťastie nie je dosť vyslovované v súčasnosti, je: „Nie, dieťa moje!“ Nie si jediný predmet tvojej mamy! Nie, neprišiel si na zem len preto, aby si naplnil svoju mamu!“ Takto je dieťa pozvané otcom vstúpiť do pravého trojhranného vzťahu: otec, matka, dieťa a tento vzťah mu pomôže utvárať sa. Ak zostane len v duálnom vzťahu, zostane v splynutí s matkou, odpovie na očakávania matky a prispôsobí sa jej. Otec ho volá, aby sa stal tým, kým sa má stať, t. j. iným a takto mu naznačuje jeho budúcnosť.

Ján Pavol

Je zaujímavé podčiarknuť, čo je dôležité, a to slovo otca a slovo matky. Je to oveľa zrozumiteľnejšie, keď je otec energický a zároveň je autoritou a keď má matka jednu stránku jemnú, vlúdnu. Je to pravdivé aj vtedy, keď majú rodičia opačné povahy: otec je dobrotivý a matka veľmi aktívna, energická, organizátorka. Hoci matka napomína svojich chlapcov kvôli niečomu, ale prinesie to ovocie vtedy, keď otec z času na čas zdvihne hlas.

Mária Pavla

Preto netreba príliš uzatvárať otca a matku do určitého spôsobu bytia alebo úlohy, ktorú majú spĺňať. Nezáleží na rozdelení úloh. Keď mama mení plienky svojmu dieťaťu, dieťa vie, že je to jeho mama a keď otec mení plienku svojmu dieťaťu, aj to vie. Dieťa od začiatku vie, že je rozdiel medzi otcom a matkou a živí sa týmto rozdielom; vďaka tomuto rozdielu sa utvára.

Ján Pavol

Existujú však prípady, kedy rodičia nežijú toto vzájomné dopĺňanie. Bežne – okrem prípadov, kedy sa matka hneď pri pôrode zriekne svojho dieťaťa a chce zostať neznáma – väčšina ľudí pozná svoju matku, ale všetci nepoznajú dobre postavu otca, s ktorým žili.

Mária Pavla

Ak sa aj manželstvo narušilo, manželia žijú v separácii alebo sa rozviedli, to ešte neznamená, že otec prestáva byť otcom dieťaťa a matka matkou dieťaťa. Keď stretávame takýchto rodičov, je dobré vzbudiť v nich lásku, ktorú majú k svojim deťom, podnecovať ich v ich úlohe otcovstva a materstva, lebo sú schopní dohodnúť sa vo veci výchovy svojho dieťaťa. Hoci sa ocitli pred neúspechom v manželskom živote, to ešte nutne nevedie k neúspechu ich rodičovstva, hoci vieme, že manželstvo zostáva najlepším prameňom pre úlohu rodičovstva.

Manželia MORDEFROID /mordfrua/

Aktuality z provincií

Provincia „Misijnej Panny Márie Južnej Ameriky“

Naša služba pri migrantoch v Čile

«Bol som pocestný a pritúlili ste ma»

V roku 2010 odhadol Národný štatistický inštitút, že na severe Čile, v kraji Tarapaca (/tarapaka/ hlavné mesto kraja je Iquique /ikik/) žije viac ako 20 000 migrantov. Toto číslo zodpovedá asi 6,6% celkovej populácie kraja. Od roku 2009 sa toto percento zvýšilo z viacerých dôvodov, napr. lebo je to prímorský kraj s prístavom; výhodné spojenie so susednými krajinami Peru, Bolíviou a Argentínou, ako aj jeho hospodárske a obchodné tendencie. Príťažlivými pólmi kraja je voľná zóna (má výhody, ako napr. oslobodenie od daňových poplatkov), sú tu bane na meď, soľ, zlato a v mori je možnosť rybolovu. Ulicami hlavného mesta a pracoviskami soľných baní vždy prechádzali ľudia rozmanitých národností.

Od začiatku 21. storočia je kraj kozmopolitický: Čiňania, Angličania, Kórejci, Kubánci, Španieli, Taliani. Podľa veľmi známeho historika, Mária Zolezzi, mesto Tarapaca nemôže zatvoriť svoje brány migrantom, patrí to k jeho povahe. Avšak roky ubehli a migranti sa zmenili, sčasti kvôli problémom.

V týchto posledných rokoch sa značne zvýšil počet bolívijských, kolumbijských a peruánskych migrantov. Väčšina z nich prichádza sem z bolívijských a peruánskych náhorných rovín. Sú to roľníci s nízkym vzdelaním, pretože nechodili veľmi do školy a nemohli sa pripraviť na nejaké zamestnanie. Mnohé ženy cestujú samé alebo so svojimi deťmi, aby našli lepšie životné podmienky pre seba a svoju rodinu.

Po dlhotrvajúcom pešom pochode až k hranici, mnohí z týchto migrantov sa ocitnú pred neoblomnosťou kontrol, skoro vždy charakterizovaných zneužitím moci, diskrimináciou a xenofóbiou, a tak sa týmto migrantom nepodari dosiahnuť svoj cieľ – dostať sa do Čile. Mnohí napokon tam dôjdu ilegálne a zakusujú všetko, čo to prináša: prestúpenie čilských zákonov, ťažkosti s integráciou, usporiadanie ich dokladov a hľadanie práce.

Každý deň počúvame a sa stretávame s touto realitou pri pastorácii migrantov. Naša hlavná starosť sa týka osôb, ktoré prišli do krajiny ilegálne: zvlášť ženy s deťmi. Skonštatovali sme narastajúci počet zatknutí, vyhánaní a deportácií z krajiny... Ľudia sú vyhnaní mimo krajiny a ocitajú sa zbavení všetkého na hranici. Tohto roku bolo zaznamenaných viac ako 400 príkazov k vyhnaniu z krajiny.

Voči tejto realite pastorácia migrantov odpovedá prijímaním týchto migrantov, pomáha im a začleňuje ich do miestnej cirkvi a občianskej spoločnosti.

Pastorácia migrantov je časťou sociálnej vetvy diecéznej pastorácie. Táto služba začala pred 10 rokmi s desiatimi laikmi, v spolupráci s Katolíckym inštitútom pre migráciu (INCAMI), ktorý patrí pod Konferenciu biskupov Čile. V súčasnosti do pastoračného tímu patrí: 5 laikov, 2 kňazi, jedna sestra františkánka a jedna dcéra kresťanskej lásky.

Tento pastoračný tím zabezpečuje nasledovné služby:

- prijímacie stredisko od pondelka do soboty,
- administratívna pomoc pri vstupe a integrácii,
- hľadanie pracovných príležitostí,
- vývarovňa,
- poskytnutie ubytovania pre ženy,
- sprevádzanie pri žiadostiach o štatút utečenca,
- návšteva migrantov vo väzniciach a chorých v nemocniciach,
- duchovné sprevádzanie a katechéza dospelých, eucharistické slávnosti, sprevádzanie pri ich národných a cirkevných sviatkoch.

Keď som prišla do pastoračného tímu, najskôr som sa spoznala s jeho členmi a migračnou realitou mesta Iquique /ikik/. Každý deň prichádza 30-60 ľudí do pastoračného domu. Najskôr prijímame ženy v malej čakárni, ľudia čakajú vonku na ulici. Väčšina prichádza z Bolívie, Peru, Kolumbie, lebo hľadajú prácu, aby mohli užiť svoju rodinu, ktorá zostala doma, v krajine.

„Nech je naše zanietenie pre Boha a chudobných viditeľné. Navzájom si pomáhajme zachovať mobilitu a odvahu v disponibilite, ktoré prekonávajú strach z neznáma pri vydaní sa na cesty, kde stretáme toľko sklúčených a opustených ľudí. Ošetrujme ich rany olejom láskavosti a balzomom milosrdenstva. Zostávajme pri nich, nájdime si čas a počúvajme ich, prijímajme ich a sprevádzajme“ (Z listu generálnej predstavenej z 2. februára 2010).

Z rozhovorov si môžeme uvedomiť nahromadené utrpenie týchto migrujúcich žien. Nemajú skoro žiadne vzdelanie, nehovoria dobre španielsky (bolívijské ženy hovoria ich rodnou rečou kečua alebo ajmarským nárečím). Ťažko nachádzajú prácu, pretože nepoznajú čilskú kuchyňu a ani zvyklosti pri výchove detí. Keď sa po prvýkrát stretávam so zamestnávateľmi (mužmi i ženami), ktorí prichádzajú do kancelárie Pastoračie migrantov ponúknuť prácu, oboznamujem ich s realitou týchto žien, aby im mohli pomôcť.

Dopoludnia zabezpečujem aj službu na recepcii. Popoludní som poverená správou nocľahárne, kde máme 16 lôžok pre ženy, ktoré nemajú kam ísť na noc. Prípadne zastupujem dobrovoľníkov poverených burzou práce.

V nedeľu všetky ženy, ktoré pracujú cez týždeň, prichádzajú do nášho domu odpočinúť si, porozprávať sa, spoločne stolovať a pomodliť sa. Poslednú nedeľu v mesiaci sa zúčastňujem na sv. omši s komunitou migrantov.

Ženy, ktoré si podali žiadosť o štatút utečienkyne, prežívajú úzkosť, kým nedostanú odpoveď, pretože nemôžu odísť z krajiny. Keby odišli, stratili by všetko a už by sa nikdy nemohli vrátiť.

V miestnej komunite sa zdieľam s týmito mojimi skúsenosťami. So spolusestrami som vypracovala projekt ako konkrétnu odpoveď na tieto potreby:

- Prijímať všetkých, ktorí prichádzajú do zariadenia Pastорácie migrantov: postoj načúvania, pomoc pri administratívnych záležitostiach a pri hľadaní práce.
- Sprevádzať najzraniteľnejšie ženy: návšteva u nich alebo v nemocnici, vo väznici.
- Poskytnúť odbornú formáciu: kurz o ľudských vzťahoch, kurz varenia, doučovanie...
- Posilniť vieru migrantov: zdieľať Božie slovo, príprava k sviatostiam, eucharistickej slávnosti.
- Zúčastňovať sa na diecéznej pastorácii migrantov: sledovať pastoračnú formáciu a smernice.
- Organizovať týždenné stretnutia s miestnou skupinou, aby sme uvažovali o živote vo svetle evanjelia a nechali sa evanjelizovať týmito chudobnými.

SKÚSENOSŤ Z OSOBNÉHO SPREVÁDZANIA

2. júna 2010, Rosário, jedna 22-ročná žena v ôsmom mesiaci tehotenstva, prišla do prijímacieho strediska s 3-ročnou dcérou. Bola prepustená z práce, pretože jej už prepadlo povolenie k pobytu v Čile. Každý deň sa postaví na roh ulice, aby mohla stretnúť otca jej detí a požiadať ho o peniaze na jedlo, ale márne. Bola prijatá do prijímacieho strediska a ponúkli sme desiatu jej a dievčatku. O krátku dobu padla na ulici, ale nikomu o tom nepovedala. Na druhý deň nám povedala, že jej dieťaťko sa nehýbe. Zaviedli sme ju do zdravotného strediska k pôrodnej asistentke. Bolo tomu tak, jej dieťaťko nedávalo žiaden znak života. Asistentka mi povedala, aby som jej dala najesť a napiť, lebo bola dehydrovaná. Po tomto sa dieťaťko začalo hýbať. Po tomto incidente sme dávali pozor, aby mala všetko potrebné a pripravené na pôrod. Dieťaťko sa narodilo. Počas troch dní jej hospitalizácie som jej prvú dcéru zobrala k nám. Keď vyšla

z nemocnice, nemala peniaze na zaplataenie, preto si nechali jej doklady ako i doklady jej novorodeného dieťaťa. Keď si zadovážila dostatočnú sumu peňazí, mohla si vyzdvihnúť tieto doklady a predložiť ich na mestskom úrade.

Ale chlapček Dieguito bol zapísaný s poznámkou „otec neznámy“ a teda rodný list označoval národnosť jej matky a nie krajinu, kde sa narodilo. Táto situácia bola katastrofická: matka bez práce, s dvomi malými deťmi, opustená od ich otca, bez domu, bez pomoci a v ilegalite. Napriek všetkému sa nám podarilo vybaviť sprievodný list zaručujúci bezpečnosť od čílskej vlády, aby sa mohla vrátiť do svojej krajiny bez toho, aby od nej vyžadovali sankcie stanovené zákonom. Po mnohých vybavovaniach na rôznych úradoch prefektúry, konzulátu a rodinného súdu, Rosário dostala svoj preukaz pre legálne opustenie krajiny a návratu do svojej rodiny.

Z Á V E R

V tejto službe sú zlúčené podmienky pre radostné prežívanie môjho povolania dcéry kresťanskej lásky, podľa toho, čo Spoločnosť v súčasnosti žiada, aby sme boli verné charizme našich svätých Zakladateľov:

- odpovedať na nové výzvy sveta dnešných chudobných,
- spolupracovať s laikmi a nebyť pritom na postoch autority,
- slúžiť „vychádzajúc a prichádzajúc“,
- v komunite zdieľať naše skúsenosti zo služby,
- žiť jednoduchým štýlom života, blízkeho chudobným,
- počúvať hlas chudobných a pomáhať im stávať sa tvorcami ich vlastného rastu,
- spolupracovať so združeniami a organizáciami, ktoré zápasia s príčinami chudoby a vytvárať podporné siete,
- usilovať sa o ekumenizmus, pretože mnohé ženy patria do iných kresťanských cirkví,
- modliť sa za chudobných a v ich mene.

Sestra Mária Isabel Ruiz, *dki*

Provincie Chelminská, Krakovská a Slovenská

Stretnutie dcér kresťanskej lásky na misiách v Rusku a v Kazachstane

Od **23.-26. mája 2013** sa sestra Žofia Daniščáková, generálna radkyňa, a vizitátorky z Krakovskej, Chelminskej a Slovenskej provincie stretli **v Omsku** so 17 sestrami zo šiestich komunít, roztrúsených na tomto rozsiahlom území Ruska a Kazachstanu.

Mottom stretnutia bolo: *«Dať nový impulz misionárskemu duchu Spoločnosti, aby sme slovom a životom ohlasovali lásku Otca zjavenú v Ježišovi Kristovi»* (Dokument medzi Zhromaždeniami 2009-2015, s. 15).

Počas sv. omše sme vzývali Ducha Svätého a prosili o jeho svetlo a dary. Potom sestra služobnica z komunity v Omsku privítala všetkých účastníkov. Sestra Žofia odovzdala srdečný pozdrav od sestry Evelyne Franc, generálnej predstavenej, ktorá nás uistila o vďačnej modlitbe za službu preukazovanú chudobným v Rusku a v Kazachstane. Sestra Žofia nám pripomenula, že naša Spoločnosť je misionárska a že dcéry kresťanskej lásky sú dcérami Cirkvi. Podľa vyjadrenia Sv. Otca Františka Cirkev má byť chudobná, má ísť na periferie, nielen geograficky, ale aj na periferie viery.

Na druhý deň sestra Žofia zamerala svoj príhovor na prípravu zhromaždení, ktoré sa blížia. Povzbudila nás, aby sme ich prežívali v ovzduší modlitby a viery, aby tak uvažovanie, vzájomné počúvanie

a rozlišovanie umožnili objaviť, čo Pán očakáva od Spoločnosti.

Riaditeľka charity v Omsku porozprávala o projektoch, z ktorých niektoré realizujú v spolupráci s dcérami kresťanskej lásky. Formy pomoci ľuďom v núdzi sú rozličné : sociálne poradenstvo, sociálna jedáleň, potravinová pomoc, detský klub, centrum rozvoja rodiny, centrum vzdelávania a výchovy, atď.

Následne sa sestry každej komunity podelili o skúsenosti zo svojich misií.

- **Sestry z troch komunit v Kazachstane** hovorili o svojej službe, najmä deťom a mládeži: o katechéze, organizovaní prázdninových táborov a pod. Pomáhajú tiež sociálne slabým rodinám, sprevádzajú umierajúcich a to bez ohľadu na náboženstvo alebo národnosť. V krajine žije 120 rozličných národností, väčšinou mohamedáni a mnohé iné náboženstvá alebo sekty.

- **V Rusku, v Nižnom Tagile**, je komunita troch sestier, ktorej hlavným cieľom je služba chorým na tuberkulózu, ktorí sa kvôli nej

dostávajú na okraj spoločnosti. Sestry nadväzujú s nimi kontakt, počúvajú ich a povzbudzujú v náročných situáciách, poskytujú im potravinovú pomoc, pomáhajú im vybaviť osobné doklady a iné dokumenty potrebné pri hľadaní ubytovania. Sestry musia čeliť aj neúspechom, ale nenechávajú sa znechutiť.

- **Jedna zo sestier z komunity v Magadane** sa podelila o skúsenosť z pomoci ženám, ktoré prežili potrat a o duchovnú a psychologickú pomoc, ktorú im poskytuje. Ponúka im 3-dňové duchovné cvičenia, aby ich nasmerovala k uzdraveniu z tohto syndrómu, ktorého znakom je strach, pocit viny, depresívne stavy a strata úcty k sebe.

Všetky sestry mali možnosť podeliť sa o svoje skúsenosti a takto si vymieňať myšlienky a inšpirovať sa. Diskutovali aj o pedagogických metódach a hrách pri pastorácii detí a mládeže. Vzájomne sa informovali o publikáciách v ruskom jazyku, ktoré by im mohli pomôcť v službe.

Potom predseda Konferencie vyšších predstavených, Otec Nikolaj, brat – františkán, hovoril na tému: *Vplyv katolíckych reholí na odovzdanie a rozvoj viery v histórii Ruska a krajín bývalého Sovietskeho zväzu*. Predstavil históriu katolíckych reholí na území Ruska od začiatkov mníšskeho života v 10. storočí až po súčasnosť. Ich história bola zviazaná s mnohými ťažkosťami a činnosť obmedzená väčšinou len na službu cudzincom – katolíkom, ktorí tam žili.

«Hoci títo mnísi a rehoľníci pracovali nezištne a starali sa hlavne o sirotince, školy a nemocnice, nemohli otvorene hovoriť o Bohu. V druhej polovici 19. storočia mnohí vzdelaní ľudia prijali katolicizmus. Postupne sa v krajine rozvíjali aj ženské kongregácie, ale pracovali

tajne. Po revolúcii v roku 1917 bola Cirkev oddelená od štátu, rehole boli postupne likvidované a rehoľníci prenasledovaní. Po druhej svetovej vojne boli rehoľníci buď vyhnaní do svojej vlasti alebo poslaní na Sibír do koncentračných táborov na nútené práce. Došlo k veľkému sťahovaniu a premiešavaniu obyvateľstva a v dôsledku toho veriaci boli rozsiati po celej krajine, bez cirkevných štruktúr a bez kňazov. Oficiálne bolo zaregistrovaných len 6 farností pre cudzincov.

Po roku 1991 vznikajú cirkevné štruktúry. Biskupi pozývajú do Ruska rehole s cieľom vyhľadať katolíkov, ktorí si napriek prenasledovaniu zachovali vieru a tiež s cieľom postupne vytvárať farnosti. Súčasnosť je predovšetkým obdobím seľby, výsledky budú žatí iní. Situácia je náročná, ale nie beznádejná.»

Po slovách Otca Nikolaja nasledovala veľmi zaujímavá diskusia, ktorá prispela k osvetleniu budúcnosti Cirkvi.

Počas družného večera sme sa oboznámili so životom jednej dcéry kresťanskej lásky - sestry Natálie Naryškin, pôvodom z Ruska, ktorá v polovici 19. storočia vstúpila do našej Spoločnosti v Paríži. Keď v Rusku vypukla cholera, žiadala si vrátiť sa späť, aby mohla slúžiť chorým. Ale ruská vláda jej nedala povolenie. Zostala teda vo Francúzsku a zomrela v Paríži počas epidémie cholery.

Stretnutie vyvrcholilo práve na sviatok Najsvätejšej Trojice a odrážalo jeho ovzdušie, pretože bolo prežívané v jednote, deľbe, radosti, vzájomnej podpore a vďačnosti za dar povolania a zverenej misie.

Sestra Marta BALIAKOVÁ
Dcéra kresťanskej lásky

Materský dom

Vincentské formačné stretnutie dcér kresťanskej lásky afrických provincií a Madagaskaru

Od **2.-30. júla 2013** sa v Materskom dome konalo Vincentské formačné stretnutie pre 30 sestier provincií Afriky a Madagaskaru. 2. júna ho zahájil P. Patrick, generálny direktor dcér kresťanskej lásky. Na tomto stretnutí boli zastúpené sestry 8-ich provincií Afriky a Madagaskaru: Stredná Afrika, Kamerun, Kongo, Eritrea, Etiópia, Madagaskar, Mozambik a Nigéria. Po svätej omši formačné stretnutie pre sestry provincií Afriky a Madagaskaru oficiálne otvorila generálna predstavená, sestra Evelyne Franc. V úvode nás oslovila takto: *„Tento čas stálej formácie je pomôckou pre každú z vás, aby ste sa viac pripodobnili Kristovi. Cez štúdium, návštevy a zdieľania budete mať príležitosť zlepšiť si poznatky o Spoločnosti od jej začiatkov, poznanie má zase priniesť svoje plody vo vašom živote. Zúčastniť sa na tejto sesii je výzvou k obráteniu, k láske k Spoločnosti, k lepšiemu chápaniu dôležosti jej jednoty. Tento čas vám umožní zastaviť sa a nájsť si čas na počúvanie Ducha Svätého. On vás bude viesť po nepredvídaných cestách a dá vám príležitosť uvažovať pred Pánom o našom spôsobe služby chudobným.“*

Dva prvé týždne mali za cieľ štúdium a spoznávanie života Zakladateľov, ako aj začiatkov a dejín našej Spoločnosti. Otec Renouard, sestra Antoinette-Marie a sestra Sullivan vyvolali v nás

vrúcnu túžbu živiť sa spismi našich Zakladateľov a poskytnúť nám dynamickú metódu pre čítanie a chápanie listov a konferencií, ako napr. všímať si dátum, kedy boli napísané, rok spisov, ale aj vek Zakladateľov v tej chvíli, okolnosti, v akých sa nachádzali, situácie korešpondujúcich a pod.

Študovať dejiny Spoločnosti a život našich prvých sestier bolo pozvaním viac milovať malú Spoločnosť a spoznať milosť, ktorú nám dáva Pán, že sme sme patriť do Spoločnosti, ktorá je zapálená v službe Kristovi v chudobných, niekedy až po mučenie. Toto nás vedie k tomu, aby sme mimoriadne prežívali spoločenstvo svätých s našimi umučenými sestrami.

Sestra Anna nám s láskou k Panne Márii, ktorá ju charakterizuje, pomohla priblížiť sa viac k tajomstvám Nepoškvrneného počatia, Zvestovania a Návštevy u Alžbety. Uvažovali sme o postojoch Anjela Gabriela a Panny Márie pri Zvestovaní ako i Alžbety pri Návšteve. Ďakujeme Panne Márii za jej „návštevy“, ktoré sú prejavom jej zvláštnej ochrany našej Spoločnosti, ako to i povedala svätej Kataríne Labouré: „Milujem vašu Spoločnosť“.

Otec Quintano nám s hlbokým presvedčením vstúpil do srdca identity Spoločnosti ako spoločnosti apoštolského života, s jednoduchými, ročnými, vždy obnovovanými a nie rehoľnými sľubmi, čo neodníma nič hodnote úplného obetovania.

Mali sme tiež milosť putovať po stopách našich Zakladateľov a našich prvých sestier. Bolo dojímavé ocitnúť sa v Châtillon-sur-Chalaronne /šatijö sür šalaron/, na mieste „obrátenej“ P. Vincenta, mieste, kde ho čakal Pán, aby presmeroval jeho život. Pre každú z nás to bola príležitosť prosiť si o milosť neustáleho obrátenej a vedieť vždy

usmerňovať svoj život obnoveným plameňom charizmy.

S Konštitúciami sme vychutnávali krásu našej charizmy, čo v nás roznieť veľkú radosť z toho, že patríme do malej Spoločnosti.

Byť v súčasnosti dcérou kresťanskej lásky v Afrike je stálym podnetom vyzdvihovať výzvy, ktoré pochádzajú z mnohých zranení spôsobených nášmu ľudu cez nespravodlivosť a násilie. Výzva sesterského spoločenstva a života v rovnováhe sa nám zdajú podstatné pre kontext, v ktorom teraz žijeme. Neustále sa musíme upriamovať na Krista – naše Pravidlo života – a brať si za vzor Máriu, našu jediná Matku, aby sme sa stali požehnaním pre naše komunity a pre Afriku na jej ceste zmierenia.

Nemôžeme ukončiť bez toho, že by sme sa nezmenili o jednom svedkovi, ktorý nás oslovil: svätom Justínovi de Jacobis. Tento syn sv. Vincenta nás skutočne oslovil svojou vierou, hlbokou láskou, misionárskym prístupom a túžbou po jednote pri rešpektovaní miestnych kultúr.

Sme veľmi vďačné Spoločnosti, našej generálnej predstavenej, že sme sa mohli žiť pri prameni, prebudiť a podnietiť vo všetkom, čo sme prežili v Materskom dome. Veľká vďaka sestre Neghesti, našej generálnej radkyni a jej pracovnej skupine, sestram domu, ktoré nás pekne prijali. Teraz máme úlohu urobiť syntézu zo všetkého, čo sme prežili, aby sme to mohli odovzdať našim sestram a aby sme žili z ohňa Božej lásky.

Sestra Jacqueline
dcéra kresťanskej lásky

Slovenská provincia

Príbeh jedného života!

V tomto svedectve môžeme obdivovať vernosť Boha a vernosť tejto sestry v mimoriadne vážnej situácii.

V roku 1950 som bola absolventkou zdravotnej školy a po prázdninovej praxi v Ružomberku som mala možnosť stretnúť sa s provinciálnym direktorom, otcom Hutyrom, ktorý sa už skrýval v Martine (bolo to už po „barbarskej noci“, ale naše sestry ešte pracovali v nemocniciach). Pri rozhovore s ním som sa ho spýtala: „Otče, a čo bude s nami, kandidátkami?“ Odpovedal: „Nebojte sa, aj keď v katakombách, aj tak budete sestrami!“

V roku 1952 som skončila zdravotnú školu v Trenčíne, bolo nás päť kandidátok. Sestra služobnica už bola vo väzení, sestra Eleonóra bola poverená vedením komunity. V tom čase už bola v komunite aj provinciálna direktorka, keďže provinciálny dom v Ladcoch bol zrušený. O. Hutyra sa musel skrývať, ale tajný kontakt s ním bol. Za týchto okolností a možností, po uvážení sa rozhodlo, že sa začne tajná formácia, ktorá potom pokračovala aj v iných nemocniciach, kde boli kandidátky. Prvý tajný vstup do Spoločnosti bol 7. novembra 1952. Vtedy to bol sviatok blahoslaveného Jána Gabriela Perboyra, ale v socialistickom režime to bol deň víťazstva Ruskej revolúcie. Sestry v nemocniciach pracovali do roku 1956.

V novembri 1955 bola z väzenia prepustená sestra Vincencia Olšovská, vizitátorka, a po krátkom pobyte v nemocnici zakotvila v Brne, kde slúžili sestry v domove dôchodcov. Pri prepúšťaní z väzenia sa jej náčelník opýtal: „Tak čo, Olšovská, čo urobíte, keď sa bude u vás hlásiť dievča do kláštora, prijmete ho?“ Ona pohotovo odpovedala: „Áno, lebo Boh dáva také povolanie a ja som povinná ho prijať“.

V roku 1957 sme prosili o sväté sľuby. Sestra Cherubína poslala list po dôveryhodnej osobe do Paríža (všila ho do osobnej bielizne), kde poslala generálnej predstavenej potrebné informácie.

Sľuby sme mali v Brne a zdravotný stav sestry Vincencie, vizitátorky, sa natoľko zlepšil, že nám pri svätej omši, v kaplnke sestier, hrala na harmóniu a dostali sme od nej obrázok „päť múdrych panien“. Na druhej strane s obyčajnou ceruzkou mi pripísala: „*Nechcem, aby patrili tvorom čo len atóm, prášok mojej lásky. Chcem ju celú dať Ježišovi, lebo mi dal pochopiť, že len On je dokonalým šťastím. Všetko bude pre neho, všetko! A keď nebudem mať nič, dám to nič.*“ Terézia z Lisieux. Táto sestra vybavovala všetku korešpondenciu na lôžku, v polosede.

Nasledujúce roky v službe Pánovi a chudobným sme prežívali a zdieľali s Božím ľudom nášho národa tej doby a „nevesta musí byť podobná svojmu Ženíchovi“. Boli sme posilňované miazgou obiet a modlitieb našich spolusestier. Niektoré sestry už boli vo väzení a pri domových raziách našli i obežníky generálnych predstavených, a tým sme boli i my obvinené z protištátnej činnosti. Štátna bezpečnosť dala príkaz riaditeľovi nemocnice, aby nás prepustili zo zamestnania. Hoci som bola prvá na zozname, nestalo sa tak. V roku 1958, pri odhalení úkrytu provinciálneho direktora komunistami museli viaceré sestry meniť a hľadať nové zamestnanie. Najväčšou starosťou bolo, či budeme mať možnosť účasti na sv. omši. Tam, kde boli sestry

osamotené, po jednej, vzájomne sme udržiavali kontakty, navštevovali sme sa a akonáhle boli možnosti, vďaka „politickému odmäku“, opäť sme sa snažili utvoriť malé komunitky (hoci len po dve) a hľadali sme si také zamestnanie, aby bolo v zhode s našou charizmou.

27. novembra 1963 polícia dala príkaz riaditeľstvu dvoch nemocníc dať výpoveď trom sestrám behom dvadsiatich štyroch hodín. Bola som určená aj ja. Otec jednej sestry už bol na dôchodku a ten to dal na pracovný súd, či on má živiť dcéru ako dôchodca, keď ju prepustili zo zamestnania. Napokon im umožnili byť zamestnané, ale museli zmeniť zamestnanie. Polícia prehlásila, že už nesmiem pracovať v zdravotníctve. Ja som však pracovala ďalej v Trenčíne... Po dvojmesačnom čakaní som bola prijatá do zdravotníctva na novom pracovisku.

Až po dlhom čase som sa dozvedela dôvod, prečo som nebola prepustená v roku 1958 a pri druhej razii, že som ani jeden deň nemala prerušený pracovný pomer. Prečo? Pretože Boh je verný (Iz 49,15). *„Či zabudne žena na svoje nemluvňa a nemá zľutovania nad plodom svojho lona? I keby ona zabudla, ja nezabudnem na teba.“* Pán mal všetko na zreteli a nič nezostane utajené. O mojom prepustení z práce sa dozvedeli aj v mojom rodisku a starosta obce napísal list na riaditeľstvo nemocnice, aby brali do úvahy, že po smrti matky som ako sedemročná bola vychovávaná v sirotinci u sestier v Žiline. Prečo by teraz pre svoje náboženské presvedčenie mala byť prepustená? Vtedy som ešte ani ja nevedela, že v kádrovom posudku som mala uvedené: *„Menovaná bola vedúcou skupiny tajného rádu vincentiek.“* Kádrové posudky boli tajné, až v roku 1968 som mala možnosť nahliadnuť do svojej kádrovej evidencie a samozrejme, že o tom nevedel ani starosta obce...

V roku 1968 som využila „Dubčekovu slobodu“ a možnosť

rozhodnúť sa pre šaty Spoločnosti alebo zostať v civilnom oblečení. Z vďačnosti k sestram, ktoré trpeli pre nás vo väzení, ale aj tým, ktoré hrdinsky vydávali osobné a komunitné svedectvo viery a zasväteného života, som sa rozhodla nosiť šaty dcér kresťanskej lásky.

Od detstva som mala veľa životných zastavení. Som tak trochu „dieťa provincie“. Ako sedemročná sa ma sestrička opýtala: „Marienka, čím chceš byť?“ Odpovedala som jej: „Neviem, možnože aj milou sestričkou!“ Vďaka, Pán Boh ma zobral za slovo.

Moja súčasná komunita je moje 17. zastavenie a myslím si, že aj posledné. Neprišla som, aby som tu v plnom zmysle slúžila, ale aby som i služby prijímala. Čakám na operáciu bedrového kĺbu a chodím s pomocou paličky a liekov.

V mojich spomienkach a pohľadom späť mám veľa dôkazov, že Boh je verný. Jeho slovo je živé a účinné a v súčasnosti môžem denne spievať svoj Magnifikat vďaka a chvály za prijaté dary a milosti. V pokornej dôvere môžem vidieť Božiu ruku, keď mi bude postupne brať, čím ma počas života obdarovával. Môžem zaujať postoj žalmistu v Žalme 23: „*Pán je môj pastier*“.

Sestra Prudencia
dcéra kresťanskej lásky

Duchovná skúsenosť svätého Vincenta *(pokračovanie)*

Žjiny Spoločnosti

IV. 1617: ROK SVETLA

Počas celého predchádzajúceho obdobia sme vnímali Vincenta de Paul váhajúceho, stále viac zmätenejšieho, vyprázdneného od všetkého, čo nadobudol v jeho druhej etape. Určite si na to spomenul v septembri 1655, keď sa obrátil na misionárov: „... Verte mi, páni a bratia moji, verte mi, je to neochvejná zásada Ježiša Krista, ktorú som vám často ohlasoval, že srdce je najskôr vyprázdnené zo seba samého, potom ho Boh naplňa. Boh v ňom prebýva a koná. Túžba po splynutí nám pomáha vyprázdniť sa od seba samých; to je pokora, svätá pokora. Potom už nebudeme konať my, ale Boh v nás a všetko sa bude dariť“ (Coste XI, 312).

Vincent toto prežil do hĺbky. Je nádherne pripravený, disponovaný prijať Božie pôsobenie; potom sa bude všetko dariť, všetko pôjde! Aby Vincent pomohol vyjsť pani Gondiovej z nej samej, navrhol jej navštíviť jej nespočetné dediny a často ju pritom sprevádzal. 25. januára 1617, v jednej z týchto dedín zomieral jeden starec. Zavolali Vincenta, ktorý prijal jeho spoveď a starec zvolal od radosti: bez tejto spovede by bol iste zatratený! Opis udalosti samotným Vincentom je nenahraditeľný:

„Stalo sa to v januári 1617 a v deň obrátenia sv. Pavla, čo je 25. Táto pani ma prosila, aby som počas kázne v kostole vo Folleville vyzval obyvateľov ku generálnej spovedi, tak som aj urobil. Poukázal som im na jej dôležitosť a užitočnosť a potom som ich poučil, akým spôsobom

si ju možno najlepšie vykonať. A Boh mal toľko ohľadu voči dôvere a viere tejto panej (lebo množstvo a veľkosť mojich hriechov by mohli zabrániť ovociu tejto akcie), že požehnal môj prejav a všetkých týchto dobrých ľudí sa Boh tak dotkol, že všetci prišli na generálnu spoveď. Pokračoval som vo vyučovaní a v príprave ku sviatostiam a počúval som ich. Ale bolo ich toľko, že som na to nestačil, spolu s iným kňazom, ktorý mi pomáhal, preto pani poprosila ctihodných otcov jezuitov v Amiens, aby prišli na pomoc; písala o tom ctihodnému otcovi rektorovi, ktorý prišiel osobne a pretože tam nemohol zostať dlhší čas, poslal ako zámenu za seba ctihodného otca Fouché /fursé/ z tej istej Spoločnosti, ktorý nám pomáhal spovedať, kázať a vyučovať náboženstvo a vďaka Božiemu milosrdenstvu, mal čo robiť. Potom sme šli do iných dedín, ktoré patrili v tej oblasti panej a urobili sme podobne ako v prvej. Bolo tam veľa ľudí a Boh dával všade svoje požehnanie. Hľa, to bola prvá kázeň Misijnej spoločnosti a úspech, ktorý jej Boh dal v deň obrátenia sv. Pavla, čo Boh neurobil bez zvláštneho úmyslu v taký deň.” (Coste XI, 4-5)

Udalosť z Folleville bola prozreteľnosťná... a mala udivujúce následky: pani GONDIOVÁ, škrupulózna žena dá udalosti silný dôraz a nalieha na Vincenta de Paul: „Ó, Pane, čo to znamená?... Čo sme si to práve vypočuli? Zaiste je tomu tak u väčšiny týchto chudobných ľudí. Ach! Ak tento muž, ktorý bol považovaný za dobrého človeka, bol v stave zatratenia, čo bude s ostatnými, ktorí žijú horšie? Ach, Pán Vincent, koľko duší sa zatracuje! Aký liek na to?” (Coste XI, 4) Ako sme sa dozvedeli z Vincentovho opisu, opäť je to pani Gondiová, ktorá tlačí Vincenta na kazateľnicu: „... táto pani ma prosila, aby som počas kázne...“. Pokračovanie opisu viackrát vyzdvihuje úlohu pani Gondiovej: „...Boh mal toľko ohľadu voči dôvere a viere tejto panej... pani poprosila ctihodných otcov jezuitov... Potom sme šli do iných dedín, ktoré patrili v tej oblasti panej... “. A Vincent ukončil slovami: „Hľa, to bola prvá kázeň Misijnej spoločnosti... “.

Toto boli fakty. Hoci na duchovnej ceste Vincenta de Paul nepredstavovali rozhodujúci krok, boli veľmi dôležitým krokom. Odteraz Vincent nebude už taký, akým bol pred 25. januárom 1617.

Tu sa žiada viacero poznámok. Keď dobre čítame text a jemu súbežné texty a porovnávame ich s opisom budúcej udalosti v Châtillon /šatijö/, máme čistý dojem, že je to len prvý krok.

Zdá sa, že hlavnú úlohu má pani Gondiová: ona reaguje, ona usmerňuje k náprave, ona požaduje kázanie a navrhuje jeho tému, ona aj rozhoduje o pokračovaní v kázňach a spovediach po iných dedinách.

Čo sa týka Vincenta, ukazuje sa prekvapeným a skoro nesmelým vzhľadom k udalosti. Je veľmi isté, že nemal žiadnu predstavu o nastávajúcom a budúcom dopade tejto spovede. Takto sa často odohráva zázračné tajomstvo jedného obrátenia. Nemýli sa, keď vo viacerých prípadoch nazýva pani Gondiovú zakladateľkou Misijnej spoločnosti. Vincent de Paul stretol biedu a opustenosť chudobných vidieka najskôr na rovine duchovnej. Toto je podstatná poznámka pre toho, kto chce kráčať životom so svätým Vincentom.

Zomierajúci starec by bol zatratený; z akého dôvodu? Kvôli nedostatku kňazov! A táto skúsenosť sa predstavuje vo chvíli, keď Vincent váha a pýta sa, čo má urobiť so svojím životom. Je v sedemnástom roku svojho kňazstva a len čosi vyše roka strávil „uprostred ľudu“; počas tej doby chudobní sú vystavení zatrateniu.

Podobná úvaha pravdepodobne prenasleduje myseľ Vincenta de Paul počas celého tohto r. 1617: zatiaľ čo on do tohto dňa žil na kráľovskom dvore alebo vo vznešenej rodine a čakal na úžitok z dobrého zisku z benefícia, chudobní sú opustení a sa duchovne strácajú. Následne často nájdeme ozvenu tejto úzkosti, ktorá ho trýzni v r. 1617 a ktorá bola zaiste jednou z príčin jeho úniku do Châtillon-les-Dombes /šatijö le dömb/.

V zakladajúcej zmluve Misijnej spoločnosti sa vyjadril takto: *„Keďže Božej dobre v jej nekonečnom milosrdenstve sa zapáčilo postarať sa o duchovnú potrebu tých, ktorí bývajú v mestách tohto kráľovstva množstvom kňazov, doktorov teológie a rehoľníkov, ktorí kážu, katechizujú, povzbudzujú a udržujú v duchu zbožnosti, zostáva len chudobný ľud na vidieku, ktorý zostáva akoby opustený“* (Coste XIII, 197-198).

Pápežovi Urbanovi VIII. napísal 1. augusta 1628: „...obyvatelia

miest boli dostatočne zabezpečení každým druhom duchovnej pomoci učenými doktormi teológie a rehoľníkmi dobrého života, ktorí žili v tých mestách. Naproti tomu chudobný dedinský ľud nemal takú hojnú pomoc ako v mestách, zostával v nevedomosti a chudobe, až do staroby nepoznali tajomstvá viery potrebné pre spásu. Nanešťastie, často zomierajú v hriechoch svojej mladosti, pretože sa hanbia odкрыť ich farárom alebo kaplánom, ktorých dôverne poznajú...” (Coste I, 57-58).

V r. 1631 napísal Františkovi du Coudray /kudré/, kňazovi Misijnej spoločnosti v Ríme: „Musíte informovať o tom, že chudobný ľud je vystavovaný zatrateniu, pretože nepozná prostriedky, ktoré sú potrebné pre spásu a nespovedá sa. Keby jeho Svätosť poznala tieto potreby, bez odдыхu by sa ich snažila uspokojiť” (Coste I, 115).

To sú ozveny úzkosti, ktoré zvierali Vincentovo srdce v roku 1617, a revízie života, do ktorej sa pustil, keď videl duchovnú opustenosť chudobných. Zdá sa, že viac ako spoveď chudobného starca otriasla Vincentom de Paul masívna odpoveď dedinčanov na jeho kázeň. Na žiadosť pani Gondiovej kázal v stredu 25. 1. 1617 a “Boh... požehnal môj prejav;... bolo ich toľko...” (Coste XI, 4). Chudobní boli opustení, ale stačilo, že jeden kňaz sa im dal k dispozícii a hľa, prišli v húfoch!

Táto mimoriadna odpoveď len zdôrazňuje udalosť a Vincentovo zaujatie: nielenže sú chudobní opustení, ale čakajú, volajú, úpenlivo prosia. Úspech „prvej kázne Misijnej spoločnosti“ sa tak stáva dôležitým prvkom úvahy Vincenta de Paul: nielenže odokryl samozrejmosť určitej potreby a výzvy, ale bol dôkazom účinnosti danej odpovede.

Počas šiestich mesiacov, od januára do júla, „obnovuje“ skúsenosť v ďalších dedinách patriaciach do územia menovanej pani“ a táto skúsenosť si robí svoju cestu... a úzkosť ho prenasleduje. Vincent už nemôže ďalej žiť ako doteraz. Už nemôže snívať o slušnej zábezpeke. Musí sa úplne darovať chudobným. A to je možno spomienka na šťastný a úspešný pobyt v Clichy /kliši/, ktorá ho nevedomky orientuje ku skúsenosti v Châtillon /šatijõ/.

Vincent sa znovu obracia na Otca Bérulla, aby mu dal spoznať

miesto, ktoré mu vyhovuje. Miesto farára v Châtillon-les-Dombes /šatijõ le dömb/ sa uvoľnilo. Vincent sem prichádza 1. augusta. O dvadsať dní, celkom nečakaným spôsobom, je „osadené“ druhé krídlo duchovnej skúsenosti Vincenta de Paul, ktoré ho bude viesť k uskutočneniu rozhodujúceho kroku.

20. augusta 1617: sám Vincent de Paul detailne rozpráva, čo sa udialo v ten deň (Coste IX, 242-244): „... Viete, že som bol v malom mestečku neďaleko Lyonu, kde mi Božia prozreteľnosť vyznačila miesto farára. Raz v nedeľu, keď som sa práve obliekal na svätú omšu, mi bolo oznámené, že v dome – od ostatných vzdialenom asi na štvrt míle – sú všetci chorí, niet nikoho, kto by im poslužil a sú v najväčšej núdzi. Táto zvesť ma veľmi dojala. Nemeškal som a odporúčal som ich svojim veriacim pri kázni. Pán Boh zapôsobil na srdcia mojich poslucháčov, takže títo boli pohnutí sústrasťou k úbožiakom.

Po obede sa zhromaždili u istej zbožnej slečny a radili sa, ako pomôcť. Všetci boli ochotní navštíviť týchto chudákov a poskytnúť im potrebnú pomoc. Po odpoľudňajších bohoslužbách s istým dobrým, statočným mešťanom pobral som sa aj sám ich navštíviť. Cestou sme dohonili ženy, ktoré nás predišli. Trochu ďalej sme sa stretli so ženami, ktoré sa už vracali. Bolo to v lete a vo veľkej horúčave, preto tieto dobré panie si posadali pozdĺž cesty, aby si oddýchli a sa občerstvili, pookriali. Bolo ich toľko, že to vyzeralo ako dajaká procesia.

Po svojom príchode som navštívil chorých a zašiel som pre sviatostného Spasiteľa, aby som podal sväté prijímanie tým, ktorých stav bol v nebezpečenstve. Nebola tam totiž fara, ale miesto patrilo pod právomoc istého kláštora. Keď som ich vyspovedal a dal im sväté prijímanie, nadišla otázka, ako odpomôcť ich biede. Navrhol som týmto dobrým dušiam, ktoré láska zhromaždila, aby sa podelili medzi sebou a každý deň varila druhá, a to nielen pre týchto, ale aj pre tých, ktorí ochorejú a dostanú sa do podobného položenía. A na tomto mieste sa založilo prvé bratstvo - spolok kresťanskej lásky“.

Pre porozumenie celého zmyslu tejto druhej etapy 1617 alebo presnejšie tohto druhého krídla, rozhodujúcej udalosti roku 1617, musíme čítať tento opis súbežne s opisom udalosti vo Folleville.

Ak bol Folleville spoznaním duchovnej chudoby, Châtillon-les-Dombes bol spoznaním materiálnej chudoby. Vincent de Paul najskôr zbadal duchovnú opustenosť chudobných. Toto jeho vnímanie bolo zdôraznené, usmerňované a nadhodnotené pani Gondiovou. Aj nápravu mu vnukla pani Gondiová, bola ňou kázeň o generálnej spovedi, z čoho sa zrodila Misijná spoločnosť.

Prešlo šesť mesiacov, akoby Pán chcel postupne zjaviť celé tajomstvo chudobného. Materiálna bieda a opustenosť sa vtláčajú do mysle Vincenta: *“v naliehavej potrebe, ktorú nemožno vypovedať”*.

Tento hlavný aspekt bude viesť Vincenta k jemu vlastnej a špecifickej duchovnej a pastoračnej syntéze a ktorú následne vyjadrí dvomi príslovkami: *„duchovne a telesne“*.

Táto syntéza sa uskutoční skoro spontánne. V danej príležitosti je Vincent dokonale pripravený a okamžite reaguje, pretože 23. augusta spíše prvé pravidlá charitatívneho spolku v Châtillone (Coste XIV, 126 v poznámke): *„Určujú si dva ciele, a to pomáhať telu a duši: telu tým, že ho budú živiť a liečiť a duši tým, že dobre pripravia na smrť zomierajúcich a tých, ktorí sa uzdravia, aby ďalej dobre žili“*.

Táto náhla syntéza je dôkazom, že Vincent prežil udalosť z 20. augusta súbežne a doplňujúco z udalosťou z 25. januára. Hromadná odpoveď na Vincentovu výzvu pri jeho kázaní je tiež rozhodujúca. Aj tu zakúsil účinnosť jeho mobilizujúcej charizmy a „ohňa, ktorý je v srdci statočných ľudí“: *„Či to ľudia vložili oheň do srdca toľkých ľudí, ktorí sa húfne strhli k pomoci týmto úbožiakom?“* (Coste IX, 244)

Od r.1610 Vincent bol skôr váhavý a stiesnený. Po neobyčajnom výstupe sa zdá, že išiel od pokusu k pokusu a od neúspechu k neúspechu. A tu jedno za druhým sa spoznáva s úspechom vo forme dvoch úspechov týkajúcich sa chudobných. Títo sú opustení duchovne a telesne, ale v srdci ľudí je dosť ohňa na nápravu zla a Vincent práve dokázal, že je schopný ťažiť z tohto ohňa.

A tak duchovné napredovanie Vincenta de Paul vstupuje do jeho rozhodujúcej fázy a definitívne nachádza miesto pri chudobných a v Cirkvi. Po dlhej noci prichádza svetlo, Vincent teraz vie, aké je jeho povolanie.

Môžeme si byť istí, že celá plodná a hlboká práca úvahy podoprená milosťou, sa udiala vo Vincentovi de Paul medzi januárom a augustom 1617. V skutočnosti jeho správanie sa voči udalosti v Châtillon je úplne iné. Vo Folleville reagovala, podnecovala a organizovala p. Gondiová a Vincent to konal. V Châtillon on oznamuje farníkom smutný stav chudobnej rodiny; on podnecuje schôdzku paní; on zakladá 1. charitatívny spolok a vypracúva jeho pravidlá.

Hoci sa od roku 1610 Vincent zdal skôr pasívny, v období od januára do augusta 1617 napokon položil ruku na svoj život a poslanie: svetlo zažiarilo. Zaiste pod tlakom rodiny Gondiovej a P. Bérulla opustil 20. decembra Châtillon a 23. decembra sa ocitol v hlavnom meste, aby sa vrátil ku Gondiovým. 31. januára 1618 podal svoju demisiu a zriekol sa miesta farára v Châtillon v prospech Ľudovíta Girard /žirár/, svojho kaplána, ktorý po ňom nastúpil. Ale už to nebude Vincent z temných rokov. Odteraz, v radostnej istote svetla sa bude obetovať pre chudobných. V januári 1617, ako trochu ambicióznym domácim učiteľom, sa ukáže koncom toho istého roku ako skutočný kňaz a misionár.

Uplynie osem rokov, ktoré bude venovať skoro výlučne ľudovým misiám a starostlivosti o charitatívne spolky, až do dňa, kedy sa definitívne oddelí od Gondiových, pri príležitosti zakladajúcej zmluvy Misijnej spoločnosti. V skutočnosti, výrazy tejto zmluvy chceli znovu „zviazať“ Vincenta do služby rodiny: „... *menovaný pán a pani sú uzrozmění, že menovaný pán Paul bude stále bývať v ich dome, aby naďalej pomáhal im a ich rodine po stránke duchovnej, čo konal aj počas dlhých predchádzajúcich rokov*“ (Coste XIII, 199).

Keď pani Gondiová 23. júna 1625 zomrela, zanechala mu v testamente vysokú sumu. V záveti uviedla, že „*z lásky k nášmu Pánovi a jeho svätej Matke, pán de Paul neopustí nikdy náš dom, ani po smrti pána de Gondi*“.

Ale výzva k misiám bola silnejšia a koncom r. 1625 s výslovným súhlasom pána de Gondi, sa Vincent usadil v Kolégiu Dobrých dieťaťov so svojou rodiacou sa komunitou. Takto sa Misijná spoločnosť stala samostatná a odvtedy sa Vincent mohol úplne venovať ľudovým misiám.

Mohli by sme sa pokúsiť pokračovať v duchovnej ceste Vincenta de Paul až do roku 1660; ale ak po roku 1617 ešte nastal veľký vývoj a rast, bolo to len presné predĺženie toho, čo sa stalo v roku 1617.

V. 1618-1660: ROVNÁ ČIARA

Máme jasný dojem, že v auguste 1617 sa uskutočnilo podstatné a že všetko ostatné sa usporiadalo v logike a dynamike roku 1617. Z Gannes-Folleville sa zrodili ľudové misie a Misijná spoločnosť. Zo Châtillonu sa zrodili charitatívne spolky, panie kresťanskej lásky a dcéry kresťanskej lásky. Z „telesnej a duchovnej služby“ sa zrodí všestranná pomoc, dielo nájdenných detí, služba v nemocniciach a pod. Ďalej sa z toho zrodia Utorkové konferencie, Dôverná rada, semináre, aby sa pomohlo všade, kde je chudoba: „*nielen pre týchto, ale aj pre všetkých, ktorí prídu po nich*“ (Coste IX, 244). Rok 1617 bude rokom „svetla“, žiarivým rokom, ktorý osvecoval Vincenta de Paul až do roku 1660 a má stále osvecovať všetkých tých, ktorí chcú kráčať po ceste začatej svätým Vincentom.

Zostáva jeden bod, ktorý mi bude slúžiť za záver alebo syntézu. Zakaždým, keď Vincent bude spomínať udalosti vo Folleville alebo v Châtillone, pripomenie, že to boli skutočné Božie znamenia: „*Čože, páni a bratia moji? Nikto na to nikdy nepomyslel, nevedelo sa, čo sú to ľudové misie, my sme na ne nepomysleli a nevedeli sme, čo to je. Podľa toho sa rozpoznáva, že je to Božie dielo. Pretože tam, kde niečo nevytvorili ľudia, robí to Boh a pochádza to priamo od neho. Potom si poslúži ľuďmi pre vykonanie svojho diela*“ (Coste XI, 169). „*Vskutku možno povedať, že to Boh utvoril vašu Spoločnosť. Aj dnes som o tom uvažoval a povedal som si: uvažoval si o utvorení Spoločnosti diev? Ach, veru nie. Uvažovala nad tým Slečna Le Gras? Veľmi nepravdepodobné. Nikdy som na to nepomyslel. Môžem vám to pravdivo povedať. A kto teda myslel v Božej cirkvi na utvorenie Spoločnosti žien a diev kresťanskej lásky v svetskom šate? To by bolo nemožné. Áno, myslel som na tie z farností. Ešte raz môžem povedať, že to bol Boh a nie ja*“ (Coste IX, 208). A pre potvrdenie svojich slov Vincent vyrozprával príbeh z Gannes-Folleville. Pre ilustráciu príbehu vyrozprával udalosť zo Châtillon.

Keby sme pripisovali tieto jeho slová pokore, to by nemalo zmysel. Treba ísť hlbšie: ide skutočne o postoj viery, ktorá je istotou o Božom zásahu do našich životov. Vincentovi nemohlo nič poslúžiť za pevnejšiu oporu v jeho viere ako to, čo prežil v roku 1617.

Svetlo mu nepriniesol Bérulle, nebolo to ani vďaka čítaniu kníh od Benedikta z Canfieldu, ani z Nasledovania Krista; neboli to učení teológovia, ani knihy. Z Božej vôle to boli dve udalosti, dve skúsenosti, dve stretnutia s chudobnými. Boh dal poznať svoju vôľu Vincentovi de Paul v chudobných a cez nich. Chudobní boli cestou, cez ktorú sa Boh rozhodol stretnúť sa s Vincentom. Jeho duchovná cesta bola tým poznačená do konca jeho života. Stotožnenie Ježiša Krista s chudobným nie je len obyčajným výsledkom čítania evanjeliového textu sv. Matúša (25, 31), ktorý sa nachádza aj v texte pravidiel v Châtillon. Toto stotožnenie bolo pre Vincenta výsledkom osobnej a rozhodujúcej skúsenosti: Boh sa k nemu prihovril cez ústa a život chudobných. Tu sa nachádzame v centre duchovnej skúsenosti Vincenta de Paul: *„Ježiš Kristus je v osobe chudobných a to je také pravdivé ako to, že ste tu...“* *Keď slúžime chudobným, slúžime Ježišovi Kristovi... Ó, sestry moje, to nás zaväzuje. Slúžite Ježišovi Kristovi v osobe chudobných. A je to také pravdivé ako to, že sme tu“* (Coste IX, 252).

Tieto posledné slová sú veľmi skrátene. Zakoreňujú sa v duchovnej a mystickej skúsenosti r. 1617. Sú to najsilnejšie slová, aké kedy vyslovil sv. Vincent. Keď Vincent pripomína svoju minulosť, úzkostlivé vyhľadávanie, aký zmysel dať svojmu životu, duchovnú noc... dáva evidentne najavo (také pravdivé ako to, že sme tu), že Ježiš Kristus sa mu ukázal v chudobnom v Gannes-Folleville a v Châtillon. Jeho duchovnosť bola duchovnosťou udalostí, svoju inšpiráciu a silu čerpal v znameniach čias. Preto udalosť mohla byť neustálym odrazovým mostíkom jeho duchovného života, jeho opatrnosti v očakávaní Božích znamení, v jeho podriadení sa Božej vôli, v jeho zmysle pre Prozreteľnosť a pod. Vincent zakúsil Boha cez udalosti. Podľa neho Boh rozprával cez stretnutie sa s chudobným a v ňom. Tomuto veril... v toto dúfal... Nepozýva aj nás, aby sme túto skúsenosť obnovili?

P. Jean MORIN, CM

Ježišovými pocitmi

Vtelený Kristus,
pokorený najnehanebnejšou smrťou,
a to smrťou ukrižovaním,
je daný každému kresťanovi
za životný vzor.
Preto kresťan má mať
«to isté cítenie
aké mal Ježiš Kristus»,
a to pokoru
a obetavosť,
zriekanie a veľkodušnosť.

Benedikt XVI., 1. júna 2005

OBSAH

Duchovný život

298 List z 22. augusta 2013
Sr. Evelyne Franc, generálna predstavená

301 „Nerozdelené srdce“
Pravidlá ako tesná brána - P. Patrick Griffin, generálny direktor

Súčasný výzvy

312 Materský dom: Formácia členov pastoračného tímu pri Kaplnke Panny Márie zázračnej medaily. „Cirkev postavená pred riziká ohrozujúce dnešnú rodinu“
P. Gildas Kerhuel, zástupca gen. sekretára Konferencie biskupov Francúzska

324 Materský dom: Formácia pre členov pastoračného tímu pri Kaplnke Panny Márie zázračnej medaily. „Sviatosť manželstva“
Manželia Mordefroid

Aktuality z provincií

Svedectvo sestier

336 Provincia Misijnej Panny Márie – Južná Amerika
Naša služba pri migrantoch v Čile
Sr. Mária Izabela Ruiz, dkl

341 Chelminská, Krakovská a Slovenská provincia
Stretnutie dcér kresťanskej lásky na misiách v Rusku a v Kazachstane
Sr. Mária Baliaková, dkl

345 Materský dom: Vincentské formačné stretnutie pre dcéry kresťanskej lásky afrických provincií a Madagaskaru
Sr. Jacqueline, dkl

348 Slovenská provincia
Príbeh jedného života!
Sr. Prudencia, dkl

Dejiny Spoločnosti

Pramene a aktuality

352 Duchovná skúsenosť sv. Vincenta (pokračovanie)
P. Ján Morin, CM